

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΘΕΣΠΙΣΗ ΓΑΜΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΑΤΟΜΩΝ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΦΥΛΟΥ¹

Μητροπολίτης Μεσογαίας & Λαυρεωτικής Νικόλαος

Θέλω πολὺ νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω, Μακαριώτατε, γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη νὰ παρουσιάσω ἐνώπιον τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν ἀδελφῶν, ποὺ συγκροτοῦν τὸ ἱερὸ σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μάλιστα μέσα στὴν ἰδιαίτερος φορτισμένη ἀτμόσφαιρα τῶν ἡμερῶν, κάποιες σκέψεις γύρω ἀπὸ τὸ πολυσυζητημένο θέμα τῆς προαγγελθείσης ψήφισης τοῦ νόμου, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ θεσπίζει γάμο μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου στὴ χώρα μας. Νὰ ἔχω τὴν εὐχή Σας.

Θεωρῶ πὼς δὲν ὑπάρχουν πολλὰ περιθώρια νὰ πῶ πράγματα ποὺ μέχρι σήμερα δὲν ἀκούσθηκαν. Τὸ ὑπ' ἀριθ., 6315/286/18.12.2023 Ἐγκύκλιο Σημείωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ τῶν θέσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸν γάμον καὶ τὴν υἰοθεσίαν ὑπὸ ὁμοφύλων ζευγαριῶν», ἢ Ἀνακοίνωση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης, τοποθετήσεις πλειάδος ἀδελφῶν ἀρχιερέων εἴτε μέσω Ἐγκυκλίων, δηλώσεων καὶ δημοσιεύσεων εἴτε καὶ μέσω συνεντεύξεων, ὅπως καὶ παρεμβάσεις ἐγκρίτων νομικῶν, πιστεύω πὼς ἔχουν ἐξαντλήσει τὸ θέμα. Εἶναι γνωστὴ σὲ ὅλους ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας.

Παρὰ ταῦτα θὰ προσπαθήσω νὰ κάνω μία σύνοψη τῶν παραπάνω, μία ἐκτίμηση τῆς ὅλης καταστάσεως καὶ τοῦ σχετικοῦ προβληματισμοῦ ἀπὸ βιοηθικῆς, ἐπιστημονικῆς, κοινωνικο-ψυχολογικῆς καὶ πολιτικῆς πλευρᾶς, χωρὶς νὰ ἐπαναλάβω γνωστὲς σὲ ὅλους μας θεολογικὲς ἀναλύσεις, ἀφήνοντας δὲ γιὰ τὴ συζήτηση τίς προτάσεις γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ὅλης καταστάσεως ἀπὸ πλευρᾶς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

¹ Ὁμιλία στὴν Ἑκτακτὴ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 23 Ἰανουαρίου 2024.

Οί συζητήσεις περι τοῦ φύλου ὄλο καὶ περισσότερο ἐμφανίζονται στὴν καθημερινότητα, μὲ ἕναν πρωτοφανῆ στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου τρόπο. Ὅροι καινοφανεῖς, ὅπως ἐπιλογή φύλου, ἐπαναπροσδιορισμός, προσανατολισμός, ρευστότητα καὶ ταυτότητα τοῦ φύλου, ἀλλὰ καὶ συναφῆ, ὅπως ἔμφυλες ταυτότητες, διαφυλικότητα, διεμφυλικότητα, ὁμοφοβικότητα, μὲ ἀνάλογα παράγωγά τους², παρουσιάζονται στὰ δημοσιεύματα, στὶς συζητήσεις, στὶς πολιτικὲς ἀντιπαραθέσεις, καὶ ὄχι μόνον σὲ θεωρητικὸ ἐπίπεδο ἀλλὰ καὶ σὲ πρακτικὸ. Ὅλη αὐτὴ ἡ θεματολογία δὲν ἀφορᾷ κάποια μεμονωμένα ἄτομα ἢ ἐλάχιστες οἰκογένειες οὔτε βρίσκεται στὸ περιθώριο τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἐγείρει δικαιώματα, προξενεῖ κοινωνικὲς διεκδικήσεις καὶ πολιτικὲς ἀντιπαραθέσεις, ἔχει γεννήσει κινήματα μὲ ὀπαδοὺς καὶ ἀντιπάλους, ἐπηρεάζει βαθεῖα τὶς ἀνθρώπινες σχέσεις καὶ τὴ νομικὴ σκέψη, διαμορφώνει νέες ἠθικὲς ἀντιλήψεις σὲ παγκόσμια κλίμακα, ἀλλάζει τὴν κοινωνία καὶ ἐπηρεάζει καίρια τὴ σχέση τοῦ κόσμου μὲ τὴν Ἐκκλησία.

Ἐτσι, τὰ τελευταῖα μόλις χρόνια, στὶς μεγάλες πόλεις τοῦ κόσμου, ὀργανώνονται πορεῖες καὶ ἐκδηλώσεις, ποὺ ὀνομάζονται καὶ «παρελάσεις ὑπερηφανείας», οἱ ὁποῖες μὲ πρόφαση τῆ διεκδίκηση ἀναγνώρισης καὶ δικαιωμάτων, ποὺ ἤδη ἔχουν πετύχει σὲ μεγάλο βαθμὸ, στὴν οὐσία προβάλλουν προκλητικὰ ἀντιλήψεις, μάλιστα μὲ στήριξη ἐπιφανῶν ἐκπροσώπων τοῦ πολιτικοῦ κόσμου, πρωθυπουργῶν, προέδρων κρατῶν, ἀκαδημαϊκῶν προσωπικοτήτων, χρηματοδοτούμενες ἀπὸ μεγάλους ὀργανισμοὺς ὄλου τοῦ φάσματος. Ἡ ὑπόθεση ἔχει ξεφύγει ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τοῦ διαλόγου καὶ ἔχει λάβει πλέον τὴ μορφή ἐπίμονης καὶ ἐπιθετικῆς προσηλυτίζουσας ἰδεολογίας, συχνὰ μὲ σαφὲς ἀντιθρησκευτικὸ καὶ ἀθεϊστικὸ χρώμα, ἢ ὁποῖα ὄμως συμπαρασύρει σὲ ἀνεκτικὲς ἢ καὶ ὑποστηρικτικὲς αὐτῶν τῶν κινήματων ἀπόψεις ἡγέτες τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου³, ἐσχάτως δὲ

² Ἐπίσης: κοινωνικό φύλο, binary, genderqueer, androgynous, gender nonconforming, τρανς «μετάβαση», πανσέξουαλ, πολυσέξουαλ, coming out, «έτεροκανονικότητα», τρανσοφοβία κ.ἄ.

³ Μόλις πρόσφατα, στὶς 18.12.2023, ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἔδωσε τὴ συγκατάθεσή του στὸ νὰ μποροῦν οἱ καθολικοὶ ἱερεῖς νὰ εὐλογοῦν ὁμόφυλα ζευγάρια, δίνοντας εὐλογία «ὑπὲρ τῆς υγείας, τῆς ἀλληλοβοηθείας, τῆς συμπαραστάσης καὶ τῆς ψυχικῆς γαλήνης»,

προκαλεί σοβαρό προβληματισμό και μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων.

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὄλο και συχνότερα πρόσωπα πού αὐτοπροσδιορίζονται ὡς μέλη τῆς κοινότητας ΛΟΑΤΚΙ (LGBT) καταλαμβάνουν θέσεις ὑψηλῆς εὐθύνης στὸν δημόσιο βίον, ὅπως βουλευτές, γεροισιαστές, ὑπουργοί, πρωθυπουργοί, πρόεδροι κρατῶν κ.λπ., πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν μὲ ἰδιαίτερα ἀκτιβιστικὴ διάθεση ⁴. Σύμφωνα μὲ πληροφορίες, ἡ Διακομματικὴ τῶν LGBT στὸ Εὐρωκοινοβούλιον ἀριθμεῖ 157 εὐρωβουλευτές ἀπὸ τὰ 27 κράτη μέλη τῆς ΕΕ και σχεδὸν ἀπ' ὅλες τις πολιτικὲς ομάδες⁵.

Τὰ παιδιά, ἀπὸ τὴν προσχολικὴ ἀκόμη ἡλικία, μέσα ἀπὸ ταινίες, κινούμενα σχέδια, σχολικὰ ἐγχειρίδια, ἐκτίθενται σὲ ἐντυπώσεις πού δικαιολογοῦν τὸ φαινόμενο, προβάλλοντάς το εἴτε ὡς κάτι φυσικὸ ἢ ὡς «σεβασμὸ και ἀνεκτικότητα στὴ διαφορετικότητα» ἢ ὡς «δικαιωματισμὸ», στὴν οὐσία προκαλῶντας σύγχυση και ἐθισμό, μὲ ἀνυπολόγιστες ἐνδεχομένως συνέπειες.

Ἐπιπλέον, ὁ γάμος μεταξύ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου και ἡ τεκνοθεσία, ὅπως και ἡ λεγόμενη «διόρθωση ἢ ἐπαναπροσδιορισμὸς» τοῦ φύλου ἢ ἡ ἐλεύθερη ἐπιλογή σεξουαλικοῦ προσανατολισμοῦ, μάλιστα και ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 15 ἐτῶν και ἄνω, ἔχουν νομοθετηθεῖ

χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτρέπεται νὰ τελοῦν θρησκευτικὲς τελετές, τέτοιες πού θὰ μπορούσε νὰ δημιουργήσουν σύγχυση μὲ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, <https://www.cnn.gr/kosmos/>.

Pope says Roman Catholic priests can bless same-sex couples, <https://www.bbc.com/news>

⁴ Δὲν ὑπάρχει καμμία ἐκ τῶν 50 πολιτειῶν τῶν ΗΠΑ στὴν ὁποία νὰ μὴν ἔχουν τὰ τελευταῖα χρόνια ἐκλεγεῖ σὲ κάποια πολιτικὴ θέση ἀνοιχτὰ δηλωμένοι ὁμοφυλόφιλοι, εἰς δὲ τις 48 ἐκ τῶν 50 ἔχουν ἐκλεγεῖ ἀπὸ τὴν κοινότητα LGBT εἴτε γεροισιαστές εἴτε μέλη τοῦ κοινοβουλίου εἴτε και τὰ δύο, ἐνῶ σὲ τρεῖς ἀπὸ τις δέκα μεγαλύτερες σὲ πληθυσμὸ πόλεις τῶν ΗΠΑ (Chicago, San Diego, Houston) ἔχουν ἐκλεγεῖ και δήμαρχοι (Βλ. List of first openly LGBT politicians in the United States (en.m.wikipedia.org)).

Στὴν Εὐρώπη ὑπάρχουν και σὲ ἀνώτερο ἐπίπεδο, πρόεδροι, πρωθυπουργοὶ κ.λπ., ὅπως ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Λουξεμβούργου και μόλις πρόσφατα (31.5.2023) ὁ πρόεδρος τῆς Λετονίας και ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας (9.1.2024). Στὴ Σερβία καθυστεροῦσαν οἱ ἐνταξιακὲς διαπραγματεύσεις, ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνηση ἀπαγόρευσε τὴν «παρέλαση ὑπερηφανείας» στὸ Βελιγράδι (Βλ. Δήλωση τοῦ πρώην ἐπικεφαλῆς τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς ΕΕ στὴ Σερβία Vensan Dežer, Antivirus, <https://avmag.gr/> 8.9.2013). Μόλις ἐπετράπη τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 2014 ξεκίνησαν, τὸ δὲ ἐντυπωσιακὸ εἶναι ὅτι τὸ 2017 διορίσθηκε πρωθυπουργὸς γνωστὴ λεσβία ἀκτιβίστρια (ἡ Ana Brnabic), ἡ ὁποία μάλιστα ἀπέκτησε και τέκνον τὸν Φεβρουάριον τοῦ 2019!

Γιὰ τὰ ἐν Ἑλλάδι συμβαίνοντα παρέλκει κάθε σχολιασμὸς.

⁵ Ἐπὶ συνόλου 705 μελῶν τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου, 17.1.2024, <https://www.bvoltage.fr>

σὲ πλεῖστες ὅσες χῶρες, τὴ στιγμή πού οἱ «θεραπεῖες μεταστροφῆς» ποινικοποιοῦνται αὐστηρά.

Τὸ ὅλο θέμα ἔχει ἔντονα πολιτικοποιηθεῖ, καθὼς οἱ μὲν λεγόμενες «χριστιανικὲς» χῶρες τῆς Εὐρώπης, ἡ Αὐστραλία καὶ ὁ Καναδᾶς, ἀπορρίπτοντας τὴν πολιτισμικὴ παράδοσή τους, σταδιακὰ προωθοῦν νόμους, πολιτικὲς καὶ ἀντιλήψεις στὴ βάση τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων, μάλιστα καὶ μὲ μία ἠθικὴ ἐπικάλυψη συμπάθειας καὶ κατανόησης τῶν δῆθεν ἀσθενεστέρων, εἰς δὲ τὶς Ἕνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς τὰ δύο μεγάλα κόμματα βρίσκονται σὲ διαρκῆ ἀντιπαράθεση ἐπ’ αὐτοῦ.

Στὸν ἀντίποδα ὅλων αὐτῶν, χῶρες ὅπως ἡ Ρωσία, ἡ Οὐγγαρία, οἱ μουσουλμανικὲς τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἀνθίστανται μὲ σαφεῖς καὶ σκληρὲς ἀπαγορεύσεις τῶν νέων πρακτικῶν, θεωρούμενες ἀπὸ τοὺς ἀντιθέτους ὡς σκοταδιστικὲς πού προωθοῦν τὸν ρατσισμό καὶ τὸ μῖσος.

Τὸ κίνημα τῶν ΛΟΑΤΚΙ, ἔχει ἐξελιχθεῖ σὲ ἰδεολόγημα μὲ φανατικὸς ὑποστηρικτές, ἔχει λάβει διαστάσεις μόδας καὶ χύνεται πλέον ὡς ὀρμητικὸς χεῖμαρρος στὴ θάλασσα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς συμπαρασύροντας τὰ πάντα.

Ἡ σύγχρονη προβληματικὴ περὶ φύλου συνδυάζεται μὲ ἓνα πανίσχυρο lobbying, μιὰ προπαγανδιστικὴ μηχανὴ μονόπλευρης προβολῆς ἀπόψεων, πού προσπαθοῦν νὰ κλονίσουν τὴ σαφῆ διάκριση καὶ σεξουαλικὴ ταυτότητα τῶν φύλων καὶ νὰ ἐπιβάλουν μιὰ ἰδεολογία αὐθαίρετης ἀλλαγῆς, ἐπιλογῆς ἢ καὶ ἐπαναπροσδιορισμοῦ τοῦ φύλου, ἢ ὁποῖα ἐκμεταλλεύεται τὴν ἀδιαφορία τῆς κοινωνίας, ὅπως παραστατικὰ περιγράφει μὲ τὸ παράδειγμα μὲ τὸ βατραχάκι καὶ τὸ θερμαινόμενο νερό τοῦ Olivier Clerk στὸ ἄρθρο του «Ἐνα ἀπέραντο φρενοκομεῖο»⁶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀργολίδος κ. Νεκτάριος, καὶ βέβαια ἡ ἀξιοποίηση τῶν πολιτικῶν καὶ οικονομικῶν συμφερόντων. Τὸ κίνημα τῶν LGBT ἀποτελεῖ ἴσως τὸ ἰσχυρότερο στὸν κόσμον lobby.

⁶ Μητροπολίτου Ἀργολίδος Νεκταρίου, Ἐνα ἀπέραντο φρενοκομεῖο, 18.1.2024, <https://www.argolidaportal.gr>

Όλο αυτό εκφράζεται με τη μορφή παγκοσμίως διαδιδόμενη μόδας και την όρμη πολιτικής προπαγάνδας, προερχόμενης από άθεάτα κέντρα με άγνωστους σκοπούς, συνοδεύεται δε αφ' ενός μὲν από κατευθυνόμενη ψευδοπληροφόρηση (παραποιημένες στατιστικές, αλλοιωμένα δεδομένα, ἐπιστημονικές αξιολογήσεις, ὑπερτονισμὸς ἐξαιρετικὰ ἀκραίων καὶ σπανίων περιπτώσεων πού ἐκθέτουν τὴν παραδοσιακὴ οἰκογένεια καὶ μεγέθυνση τῶν δῆθεν θετικῶν παραδειγμάτων ἀπὸ ὁμοφυλοφιλικές συμβιώσεις κ.ο.κ.), ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπὸ ἀντίστοιχο bullying μὲ εἰρωνεῖς, ἀπειλές, ἐκφοβισμούς, ἀδίστακτους ἀποκλεισμούς.

Κάθε ἀντίλογος χαρακτηρίζεται ὁμοφοβικός⁷, κάθε ἀντίθετη ἐπιχειρηματολογία ὡς συνωμοσιολογία. Ἔτσι, ἐνῶ φαίνεται πὼς ἐδράζεται σὲ κοινωνικὴ εὐαισθησία ἔναντι κάποιων ἀτόμων πού παρουσιάζουν ὄντως πρόβλημα καὶ χρῆζουν στήριξης ἢ στὴν προστασία τῶν δικαιωμάτων κάποιας ἀνάλογης μειονότητας, στὴν οὐσία συρρικνώνει τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀποτελεῖ ἐπίθεση κατὰ τῆς ἀνθρώπινης φύσης μὲ **χειρότερες συνέπειες ἀπὸ τὴν κλιματικὴ ἀλλαγὴ**, καθὼς δὲν ἀλλοιώνει τὸ περιβάλλον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ προσβάλλει τὴν ἴδια τὴν ὄντολογία του.

Τέλος, τὸ 1973, ἡ Ἀμερικανικὴ Ψυχιατρικὴ Ἑταιρεία πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ ἀφαιρέσει τὴν ὁμοφυλοφιλία ὡς ψυχικὴ διαταραχὴ. Ἀργότερα τὸ 1992, δημοσίευσε τὴν ἀκόλουθη δήλωση: *Ἡ ὁμοφυλοφιλία αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν δὲν ὑπονομεύει τὴν κρίση, τὴ σταθερότητα, τὴν ἀξιοπιστία ἢ τίς γενικὲς κοινωνικὲς ἢ ἐπαγγελματικὲς ἰκανότητες*⁸.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Αὐτὸ πὺν φαίνεται μὲ ἰδιαίτερο τρόπο νὰ ἀπασχολεῖ τὴν ἐπικαιρότητα στὴ χώρα μας καὶ ἀναδείχθηκε ἐσχάτως εἶναι τὸ θέμα τῆς μὲ νομοθετικὴ ρύθμιση θέσπισης γάμου μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου.

⁷ Ὁ ὄρος καθαρὰ ἑλληνικὸς (ὁμο- (ἴδιος) καὶ φοβία), πρωτοεισήχθη ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα (*homophobia*) τὸ 1969 ἀπὸ τὸν George Weinberg καὶ ἔγινε γνωστὸς μὲ τὸ βιβλίον τοῦ *Society and the Healthy Homosexual* (1971).

⁸ <https://el.wikipedia.org>, <https://www.psychology.gr/sexualikotita>

Οί τελευταίες βουλευτικές εκλογές διεξήχθησαν στις 25 Ιουνίου 2023. Στις 4 Ιουλίου, λίγες μόλις μέρες μετά, ο εκλεγείς πρωθυπουργός σε συνέντευξη του στο Bloomberg δήλωσε: «*ο γάμος μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου θα γίνει κάποια στιγμή και είναι μέρος της στρατηγικής μας... ή ελληνική κοινωνία είναι πολύ πιο έτοιμη και ώριμη*». Φάνηκε λοιπόν πώς ήταν συγκαλυμμένη προτεραιότητα της Κυβέρνησης, ή όποια τώρα ετοιμάζεται να προχωρήσει.

Από τις 27 χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης οι 18 έχουν νομιμοποιήσει τον γάμο των ατόμων ίδιου φύλου. Αυτό και μόνο δικαιολογεί την πίεση που ασκείται στις κυβερνήσεις και στους λαούς από τις περιορρέουσες αντιλήψεις. Δεν χρειάζονται οδηγίες και άλλες πιέσεις.

Το γεγονός όμως ότι γειτονικές μας χώρες που ανήκουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως ή Ιταλία, ή Πολωνία, ή Βουλγαρία, ή Ρουμανία, ή Κύπρος κ.λπ. προς το παρόν είτε δεν έχουν προχωρήσει σε ανάλογες νομοθετικές ρυθμίσεις ή και αντιδροούν, όπως οι Κυβερνήσεις της Ιταλίας και της Ούγγαρίας⁹, σημαίνει ότι δεν υπάρχει λόγος για σπουδή, ενώ υπάρχουν περιθώρια ακόμη και για άρνηση και ένστάσεις.

Το ερώτημα που αίωρεείται είναι γιατί ή Κυβέρνηση, ή μάλλον ο Πρωθυπουργός και το περιβάλλον του, επιμένουν τόσο, αγνοούν τις αντίθετες φωνές ακόμη και εντός των κόλπων της Κυβερνήσεως και της παράταξής τους, πολύ δε περισσότερο έχουν μεταμορφωθεί σε ιδεολογικούς ιεροκήρυκες αυτής της νομοθετικής συμμόρφωσης, τη στιγμή μάλιστα που ή πολιτισμική, κοινωνική και θρησκευτική

⁹ Οί *ευρωπαϊκές χώρες* που επιτρέπεται είναι οι έξης: Ολλανδία (2001), Βέλγιο (2003), Ισπανία (2005), Σουηδία (2009), Νορβηγία (2009), Φινλανδία (2010), Πορτογαλία (2010), Δανία (2012), Γαλλία (2013), Ιρλανδία (2015), Λουξεμβούργο (2015), Γερμανία (2017), Μάλτα (2017), Αυστρία (2019), Ηνωμένο Βασίλειο (2014/2020), Σλοβενία (2022), Ελβετία (2022), Έσθονία (2023)

Οί χώρες στο κόσμο που επιτρέπουν τον γάμο ομόφυλων ζευγαριών:

Καναδάς (2005), Νότια Αφρική (2006), Αργεντινή (2010), Ισλανδία (2010), Βραζιλία (2013), Ουρουγουάη (2013), Νέα Ζηλανδία (2013), Ηνωμένες Πολιτείες (2015), Κολομβία (2016), Αυστραλία (2017), Ταϊβάν (2019), Έκουαδόρ (2019), Κόστα Ρίκα (2020), Χιλή (2022), Μεξικό (2022), Κούβα (2022), Ανδόρα (2023)

παράδοση τῆς χώρας μας εἶναι ἐντελῶς ξένη καὶ ἀντίθετη μὲ τέτοιες πρακτικὲς καὶ ἀντιλήψεις;

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Μέσα στὴν ἐντονη ἀτμόσφαιρα τῶν τελευταίων ἐβδομάδων φάνηκε ὅτι ἀμφισβητήθηκε τὸ δικαίωμα καὶ ἡ ὑποχρέωση τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐκφράσει τὶς ἐπιφυλάξεις της καὶ φυσικὰ νὰ ἀντιδράσει.

Πιστεύουμε, ὅτι ἡ Πολιτεία ποὺ σκοπὸ ἔχει τὴν προστασία τῆς ἀξιοπρέπειας τῶν πολιτῶν, **θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιζητεῖ τὴ βοήθεια τῆς Ἐκκλησίας**, καὶ τὴ συμβουλή καὶ τὴ συμβολή της, ἰδίως ὅταν ὁ Πρωθυπουργὸς ἐπικαλεῖται τὴν ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως γιὰ τοὺς βουλευτὲς τῆς παρατάξεως του, δηλαδὴ τὴν ἐσωτερικὴ τους αἴσθησι περὶ τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας καὶ τιμῆς. Αὐτὸ εἶναι συνείδηση.

Ὅταν λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία ὑποστηρίζει ὅτι τὸ νομοθέτημα καὶ ἡ ἐπιχειρούμενη παρέμβαση στὶς ἀρχές τοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου, ὅπως παρουσιάζεται, πλήττει καίρια τὴν ἀνθρώπινη ἀξία καὶ τὴν οἰκογένεια, φυσικὰ καὶ πρέπει νὰ ὑψώσει τὴ φωνή της καὶ μάλιστα δυναμικὰ νὰ ἀσκήσει τὴν ἐπιρροή της. **Ἐὰν σιωπήσει ἢ ἀδρανήσει, αὐτοκαταργεῖται.**

Ἡ οἰκογένεια εἶναι κύτταρο καλλιέργειας τῶν μελῶν της, συζύγων καὶ παιδιῶν. Ἀπαραίτητη προϋπόθεση λειτουργίας της εἶναι νὰ συντηρεῖ τὶς ἠθικὲς ἀρχές ποὺ ὅπωςδήποτε ἐναρμονίζονται μὲ τοὺς φυσικοὺς ὄρους. Κάθε παραβίαση καὶ ἀλλοίωση τῆς φυσιολογίας ἀντιβαίνει στὴν ἠθικὴ. **Κάθε ἀνατροπὴ τῆς ἠθικῆς ἀποδομεῖ τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου.** Ὅταν ἡ ἀνθρώπινη ἀξία, γιὰ τὴν ὁποία ἀγωνίζεται ἡ Ἐκκλησία, κατακρημνίζεται, τότε καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια, τὴν προστασία τῆς ὁποίας ἔχει ἡ Πολιτεία, καταρρακώνεται.

Ἐπιπλέον, ἡ Πολιτεία ζητεῖ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μεταξὺ ἄλλων νὰ **στηρίξει τὴν οἰκογένεια**. Καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸ κάνει ἀπὸ αἰῶνων, μάλιστα μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ φροντίδα, τόση ποὺ τὴν ἀναγνωρίζουν οἱ πάντες, **πολύ πρὶν ἢ Κυβέρνηση σκεφθεῖ νὰ συστήσει Ὑπουργεῖο Οἰκογένειας**, ἔχει δὲ ἀναβιβάσει τὸν γάμο, τὴ θεμελίωσή της, σὲ μυστήριο. Γιατὶ λοιπὸν τώρα ἀντιδρῶν στὴν κατάθεσι τῆς

μακροχρόνιας εμπειρίας της και επιδιώκουν τή φίμωση τοῦ λόγου της; Δὲν ὑποστηρίζουμε οὔτε νεκρὸ ιδεολόγημα οὔτε πολιτικὴ σκοπιμότητα. Οὔτε προστατεύουμε τὸν συντηρητισμὸ μας. Ἡ οἰκογένεια καὶ ὁ γάμος δὲν εἶναι «δικαιώματα» κάποιων, εἶναι θεσμοί. Γι' αὐτοὺς ἀγωνιζόμαστε καὶ καταθέτουμε ὑπεύθυνα τὴν ἐκτίμηση καὶ τὴν ἐμπειρία μας. Δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρίζονται μὲ ψυχρὴ καρδιά ὅτι «νομοθετοῦν γιὰ ὅλη τὴν κοινωνία. Ἡ ὀπτικὴ γωνία μίας Πολιτείας, εἶναι ἀναγκαστικὰ εὐρύτερη ἀπ' ὅ,τι εἶναι μίας θρησκείας»¹⁰. **Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μιὰ θρησκεία.** Αὐτὸ κατάλαβαν τόσα χρόνια; Ὅσοι ἔτσι σκέπτονται εἶναι καὶ ἀπροσγείωτοι καὶ ἄδικοι. Γι' αὐτὸ καὶ νομοθετοῦν καὶ αὐθαίρετα καὶ λάθος.

Ἄς προχωρήσουμε σὲ μερικὲς πρῶτες βασικὲς σκέψεις, πού δὲν ἐξαντλοῦν μὲν τὸ θέμα, θεωρῶ ὅμως πῶς συμβάλλουν στὴν ὅλη προβληματικὴ.

ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ ΤΟΥ ΦΥΛΟΥ

Ἀνατομικὰ χαρακτηριστικὰ

Τι εἶναι τελικὰ ἡ ταυτότητα τοῦ φύλου; Ὑπάρχει κάτι ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄνδρα καὶ τὴ γυναῖκα; Εἶναι ἐπιλέξιμο τὸ φύλο; Ὑπάρχουν πολλὰ φύλα γιὰ τὸν ἴδιο ἄνθρωπο, βιολογικό, κοινωνικό, συναισθηματικό, μεταξύ τους ἀντικρουόμενα; Γεννιέται κανεὶς μὲ συγκεκριμένο σεξουαλικὸ προσανατολισμὸ ἢ αὐτὸς διαμορφώνεται στὴ συνέχεια ἀπὸ ποικίλους παράγοντες; Πόσο φυσικὸ εἶναι τὸ μὴ φυσιολογικό;

Ἐξ ἀπόψεως βιολογικῆς ὑπάρχουν δύο φύλα, ὅπως καὶ στὰ ἀνώτερα θηλαστικά: τὸ ἀρσενικὸ καὶ τὸ θηλυκό. Ὅλα τὰ συστήματα πού συναπαρτίζουν τὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμό ἔχουν στὴ βάση τους τὴν ἴδια ἀνατομικὴ μορφολογία καὶ φυσιολογία καὶ στὰ δύο φύλα. Ὅλες οἱ λειτουργίες, καρδιακὴ, ἀναπνευστικὴ, νεφρική, ἀκολουθοῦν τοὺς ἴδιους μηχανισμοὺς ἀνεξαρτήτως φύλου.

¹⁰ Συνέντευξη κ. Ἀδωνι Γεωργιάδη στὸν Σκάι, Σα 20.1.2024.

Ἐξαίρεση ἀπὸ αὐτὸν τὸν κανόνα ἀποτελεῖ τὸ ἀναπαραγωγικὸ σύστημα καὶ ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὴν ἀναπαραγωγικὴ λειτουργία (γενετικὸ ὑπόβαθρο, ὁρμόνες κ.λπ.). Τὰ ἀναπαραγωγικὰ ὄργανα τῆς γυναίκας εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ αὐτὰ τοῦ ἀνδρα.

Συνεπῶς, αὐτὸ πὸν διαφοροποιεῖ τὰ φύλα καὶ τὰ ταυτοποιεῖ εἶναι τὸ ἀναπαραγωγικὸ τους σύστημα. Μάλιστα, τὸ βασικὸ τους χαρακτηριστικὸ δὲν εἶναι μόνο ὅτι εἶναι διαφορετικὰ καὶ ἔτσι διακρίνονται τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀλλὰ ὅτι τὰ φύλα εἶναι μόνο δύο, δὲν ὑπάρχει τρίτο, καὶ κυρίως ὅτι εἶναι συμπληρωματικά, πὸν σημαίνει ὅτι ἡ ἀνατομικὴ διαφοροποίηση ἐξυπηρετεῖ τὴ δυνατότητα ὄχι ἐπαφῆς ἀλλὰ ἔνωσης τῶν σωμάτων. **Δύο γυναικεῖα σώματα δὲν ὑπάρχει φυσιολογικὸς τρόπος νὰ ἐνωθοῦν μεταξύ τους, οὔτε δύο ἀνδρικά.**

Ἐπίσης, ὅλα τὰ ὄργανα καὶ οἱ λειτουργίες εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ἐπιβίωση τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ στὸν ὁποῖο ἀνήκουν -γι' αὐτὸ ἐξάλλου καὶ ὀνομάζονται ζωτικά. Αὐτὸ δὲν συμβαίνει μὲ τὰ ἀναπαραγωγικά. Αὐτὰ δὲν εἶναι ἀπαραίτητα οὔτε χρησιμεύουν στὴν ἐπιβίωση τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀλλὰ **μπορεῖ κάποιος νὰ ζήσει ὑγιῆς, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀξιοποιήσει τὴ λειτουργία τους.** Μοναδικὸ προορισμὸ ἔχουν νὰ συνεργασθοῦν μαζὶ ἀρσενικὸ καὶ θηλυκὸ, προκειμένου νὰ γεννηθεῖ μιὰ νέα ζωὴ ἀπὸ δύο ἀνθρώπους. Ἡ κάθε ζωὴ, ὁ κάθε ἀνθρώπος ἔτσι ἔρχεται στὴν ὑπαρξὴ, ἀπὸ τὴ σωματικὴ ἔνωση ἑνὸς ἀνδρα καὶ μιᾶς γυναίκας. **Ἡ φυσιολογία δὲν γνωρίζει ἄλλον τρόπο.**

Γενετικὰ χαρακτηριστικά

Ὅλα τὰ σωματικὰ κύτταρα (καρδιακά, ἥπατικά, νεφρικά κ.λπ.) δὲν διαφέρουν ἀπὸ φύλο σὲ φύλο, ἔχουν δὲ διπλοειδὲς γονιδίωμα, εἶναι συμπληρωμένα, ὀλοκληρωμένα καὶ αὐτάρκη. Ἐξαίρεση ἀποτελοῦν τὰ γενετικὰ κύτταρα, τὸ ὠάριο τῆς γυναίκας καὶ τὸ σπερματοζῶάριο τοῦ ἀνδρα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐπίσης **διαφορετικὰ καὶ συμπληρωματικά, ἀλλὰ καὶ ἀπλοειδῆ,** δηλαδή ἀπὸ μόνα τους ἀνεπαρκῆ νὰ ἐπιτελέσουν τὸν προορισμὸ τους. Καὶ αὐτὰ ἀπαιτοῦν ἔνωση. **Δύο ὅμοια μεταξύ τους δὲν ἐνώνονται. Τὸ καθένα ψάχνει τὸ**

συμπληρωματικό του. Ἡ ἔνωση τῶν δύο δημιουργεῖ τὸ θαῦμα τῆς ζωῆς, ἓνας νέος ἄνθρωπος μὲ αἰώνια προοπτικὴ ἔρχεται στὸν κόσμο.

Ἐπίσης,

- Τὸ ὠάριο εἶναι τὸ μεγαλύτερο κύτταρο τοῦ ὄργανισμοῦ (περίπου 120-150μ, ὅταν ὠριμάσει) μὲ ἐντελῶς διαφορετικὴ μορφολογία ἀπὸ τὸ σπερματοζῶαριο (μικρὴ κεφαλὴ μὲ προεξέχουσα οὐρά).

- Τὰ ὠάρια εἶναι λίγα καὶ ἐνυπάρχουν στὸ γυναικεῖο σῶμα ἀπὸ τὴν ἐμβρυϊκὴ ἡλικία, τὰ σπερματοζῶαρια διαρκῶς γεννῶνται καὶ σὲ κάθε ἐκσπερμάτωση ὁ ἀριθμὸς τους ἀνέρχεται σὲ 100-200 ἑκατομμύρια.

- Ὁ ἄνδρας παράγει σπερματοζῶαρια μέχρι προχωρημένη ἡλικία, ἐνῶ ἡ γυναῖκα ἔχει καταναλώσει τὰ ὠάρια τῆς περίπου 35 χρόνια μετὰ τὴν ἑναρξὴ τῆς ἀναπαραγωγικῆς τῆς δράσης.

- Ὁ ἄνδρας καθορίζει τὸ φύλο τοῦ παιδιοῦ, ἡ γυναῖκα κυοφορεῖ, δίνει ζωὴ, τίκτει καὶ θηλάζει. Αὐτὴ μεγαλώνει τὸ παιδί. Ἡ ἐννεάμηνη κύηση, ὁ θηλασμός, δημιουργοῦν βαθειὰ ἐσωτερικὴ σχέση μὲ τὴ μητέρα.

- Ὁ ἄνδρας φτάνει σὲ ὄργασμὸ πολὺ εὐκόλα καὶ σύντομα, ἐνῶ ἡ γυναῖκα θέλει πολλαπλάσιο χρόνο.

- Τὸ κάλλος, ἡ χάρη εἶναι χαρακτηριστικὰ τῆς γυναικείας φύσεως γιὰ νὰ ἐλκύει. **Ἡ φορὰ ἔλξης εἶναι ἀπὸ τὸν ἄνδρα πρὸς τὴ γυναῖκα.**

- Ἀντίστοιχα διαφοροποιημένα χαρακτηριστικὰ παρουσιάζουν καὶ οἱ ὁρμόνες τῶν δύο φύλων¹¹.

Ὅλα τὰ παραπάνω ιδιώματα τῶν δύο φύλων ἔχουν τὸν λόγο τους καὶ φυσικὰ διαμορφώνουν ἀνάλογα καὶ τὴν προσωπικότητα καὶ

¹¹ <https://www.hometest.gr>

γενικά τὴν ψυχολογία τῶν φύλων. Ἔτσι, γιὰ παράδειγμα, ὑπάρχει διαφορετικὴ σχέση μετὰ τὸν χρόνο, ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ ὅτι ἡ γυναικεία φύση χαρακτηρίζεται ἀπὸ ὑπομονὴ καὶ ἀντοχὴ, ἐνῶ ἡ ἀνδρική ἀπὸ ὄρμη καὶ δύναμη, λειτουργεῖ δὲ διαφορετικὰ τὸ συναίσθημα καὶ ἡ λογική. Οἱ γυναῖκες εἶναι πιὸ εὐαίσθητες καὶ εὐσυγκίνητες, πιὸ ἐπιρρεπεῖς σὲ ἀδυναμίες τοῦ συναισθήματος, ἀλλὰ καὶ πιὸ εὐκόλες σὲ ἀρετές, ὅπως ἡ πίστη, τὸ φιλότιμο, ἡ ἀφοσίωση, ἡ διάθεση προσφορᾶς καὶ θυσίας. **Τὰ δύο φύλα ἔχουν καὶ ψυχολογία συμπληρωματικὴ.**

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ταυτότητα τοῦ φύλου ἔχει ἀναφαίρετη βιολογικὴ βάση καὶ στηρίζεται στὴ βιογενετικὴ διαφορετικότητά καὶ κυρίως στὴ συμπληρωματικότητά τῶν δύο φύλων, ὑπακούει στὴ γενικὴ **Ἀρχὴ τῆς Συμπληρωματικότητος** (Complimentarity Principle), ἡ ὁποία συγκροτεῖ τὸν φυσικὸ κόσμον (ἄτομα, μόρια, ὕλη), καὶ σύμφωνα μετὰ τὴν ὁποία τὰ ἐτερόνυμα ἔλκονται καὶ τὰ ὁμώνυμα ἀπωθοῦνται. **Ἡ ταυτότητα τοῦ φύλου δὲν εἶναι ἐπιλέξιμη· εἶναι δεδομένη.**

Ἐρωτικὴ ἔλξη, σεξουαλικὴ ἐπιθυμία

Γιὰ νὰ μπορέσει νὰ γίνῃ ἡ ἔνωση τῶν σωμάτων πρέπει νὰ προηγηθεῖ ἀμοιβαία ἔλξη τοῦ ψυχικοῦ κόσμου τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἓνας νὰ ἐπιθυμήσῃ τὸν ἄλλον, νὰ κινηθεῖ πρὸς αὐτόν. Αὐτὴ ἡ κίνηση τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον εἶναι ἡ ἐρωτικὴ ἔλξη, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴ σεξουαλικὴ ἐπιθυμία καὶ ἡ ὁποία προφανῶς καὶ ἐφόσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι ψυχοσωματικὸς θὰ πρέπει νὰ ἐναρμονίζεται μετὰ τὴ βιολογικὴ ταυτότητα τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς δύο. **Μία σχέση στὴν ὁποία ἡ ψυχὴ δὲν βρίσκεται σὲ ἀρμονία μετὰ τὸ σῶμα, προξενεῖ ρήγμα στὴν προσωπικότητα, ἀσάφεια καὶ διχασμὸ ταυτότητας καὶ βέβαια εἶναι μὴ κατὰ φύσιν καὶ μὴ ἐπιθυμητή.**

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι δὲν ὑπάρχουν σεξουαλικά ὄργανα, ἀλλὰ μόνον ἀναπαραγωγικά ὄργανα καὶ σεξουαλικά αἰσθητήρια, αἰσθητήρες, σημεία διεγέρσεως, ὅπως δὲν ὑπάρχουν γευστικά ὄργανα ἀλλὰ πεπτικά ὄργανα καὶ γευστικά αἰσθητήρια. Ὅπως ὁ σκοπὸς δὲν εἶναι ἡ γεύση ἀλλὰ ἡ πέψη, ἔτσι καὶ ἡ σεξουαλικὴ ἔλξη δὲν μπορεῖ νὰ αὐτονομηθεῖ ἀπὸ τὴν

ἀναπαραγωγική προοπτική τοῦ ὄργανισμοῦ. Ἡ σεξουαλική ἡδονή δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελεῖ αὐτοσκοπὸ, δὲν εἶναι αὐτόνομη, συνυπάρχει μὲ τὴν εὐθύνη τῆς νέας ζωῆς καὶ μάλιστα στὸ προστατευτικὸ πλαίσιο μιᾶς οἰκογένειας. Τὰ παιδιά δὲν γεννιοῦνται καὶ ἐγκαταλείπονται στὴν τύχη τους, ἀλλὰ προστατεύονται μέσα στὸ περιβάλλον τῆς οἰκογένειας. Αὐτὸ ὀδηγεῖ στὸν θεσμὸ τοῦ γάμου. Γάμος δὲν εἶναι ἱκανοποίηση τῆς ἀνάγκης γιὰ συντροφικότητα, ἀλλὰ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εὐθύνη, εἶναι «ἐννομος συζυγία καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς παιδοποιΐα». **Συνεπῶς ἡ ἐρωτική σχέση δὲν νοεῖται ἐκτὸς τοῦ γάμου, ὁ δὲ γάμος εἶναι ὑποχρεωτικὰ ἑτεροφυλικός.**

Ἡ ταυτότητα τοῦ φύλου ὀρίζεται ἀπὸ βιολογικοὺς παράγοντες, τὴν ἀνατομία, τὴ φυσιολογία, τὸ γενετικὸ ἀποτύπωμα, τὶς ὁρμόνες, τοῦ ἀτόμου ὄχι ἀπὸ τὴ σεξουαλική τάση ἢ προσανατολισμὸ. Δὲν ὀρίζεται ἀπὸ ὀρέξεις, ἀπὸ τὸ τί νομίζω γιὰ τὸν ἑαυτό μου ἢ ἀπὸ τὸ πῶς νοιώθω, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ τί τελικὰ εἶμαι. Μπορεῖ νὰ νοιώθω ὑγιῆς ἢ πολὺ ἔξυπνος ἢ λογικὸς καὶ βέβαια νὰ μὴν εἶμαι. **Ἡ ταυτότητα ὀρίζεται ἀπὸ ἀντικειμενικὰ κριτήρια. Οὔτε ἓνα φυσιολογικὸ ἄτομο μπορεῖ νὰ ἔχει πολλὰ φύλα,** ἐνδεχομένως ἀμοιβαίως ἀντικρουόμενα: βιολογικὸ, συναισθηματικὸ, κοινωνικὸ.

Τελικῶς, ὅπως γράφει καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος «*ἡ πραγματικότητα εἶναι ὅτι ὑπάρχουν μόνο δύο φύλα ἀπὸ βιολογικῆς πλευρᾶς καὶ πολλοὶ «σεξουαλικοὶ προσανατολισμοί», ὅσα εἶναι καὶ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων*».

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ - ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΦΥΛΟΥ

Ἡ χρήση τοῦ σώματος πρέπει νὰ ὀδηγεῖ στὸν ἀγιασμό, καθὼς ὁ ἄνθρωπος ἀγιάζεται ψυχοσωματικά. Λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «*Δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἃτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ*»¹², εἰς δὲ τὴν θεία λειτουργία προσευχόμεσθε γιὰ τὸν ἀγιασμὸ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων¹³. Μὲ ἄλλα λόγια, καθὼς ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» καὶ ἔχει δεχθεῖ τὴν

¹² *Αὐτ.* στ. 19-20.

¹³ «*ἀγίασον ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα*» (Θ. Λειτουργία Χρυσοστόμου, Εὐχή Τρισαγίου ὕμνου).

πνοή τοῦ Θεοῦ, **ὅλος, σῶμα καὶ ψυχὴ, σῶμα καὶ πνεῦμα, εἶναι ἱερός,** ἐπειδὴ δὲ «τὸ σῶμα ἡμῶν ναὸς τοῦ ἐν ἡμῖν ἁγίου Πνεύματος ἐστὶ»¹⁴ καὶ «τὰ σώματα ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐστίν»¹⁵, ἡ κάθε ἔνωση τῶν σωμάτων πρέπει νὰ ἀντανακλᾷ αὐτὴν τὴν ἱερότητα.

Στὴν ἀντίληψη τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸ ποὺ λέγεται γιὰ τοὺς συζύγους ὅτι «ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν»¹⁶ σημαίνει **καὶ «εἰς ψυχὴν μίαν»**, ὄχι δύο ψυχὲς κολλημένες μεταξύ τους, ἀλλὰ μία ψυχὴ ἀναγεννημένη, ποὺ προέρχεται ἀπὸ δύο «ἀλλοιούμενες» πρὸς τὸ ἀγαθό· δύο ἄνθρωποι ἁγιαζόμενοι, «σύμψυχοι, τὸ ἐν φρονοῦντες», «μιᾱ ψυχῇ συναθλοῦντες»¹⁷. Ἡ συζυγικὴ ἀγάπη εἶναι ὅπως ἡ γονιμοποίηση, τὰ γενετικὰ κύτταρα ἐνώνονται χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ξαναχωρισθοῦν, καὶ δημιουργοῦν κάτι ἐντελῶς νέο μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἀρχικῶν. Αὐτὴ ἡ προοπτικὴ καθιστᾷ τὴν ἔνωση μυστήριο.

Ἡ φυσικὴ ἔλξη δόθηκε γιὰ νὰ ἐνώνει δύο ἀνθρώπους. Ὁ φυσικὸς νόμος ὑπάρχει γιὰ νὰ συγκροτεῖ, νὰ ἐνώνει, νὰ ἐναρμονίζει ψυχοσωματικὰ τὸν ἄνθρωπο. **Ἡ ἐκτροπὴ ἐκ τῆς φυσικῆς ὁδοῦ, ἀντὶ νὰ ἐνώνει τοὺς δύο, διχάζει ἀμφοτέρους.** Καὶ ἀντὶ νὰ γίνουν «οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν», ὁ καθένας διχάζεται στὰ δύο, ὄντας ὁ ἄνδρας μὲ ἀνδρικὰ βιολογικὰ ιδιώματα καὶ θηλυκὴ ἐπιθυμία καὶ ἀντιστοίχως ἡ γυναῖκα.

Γιὰ τὴν Ἐκκλησία, **γάμος εἶναι ἡ συζυγία, ὄχι ἡ συντροφικότητα,** εἶναι ἡ εὐθύνη, ὄχι ἡ ἀπόλαυση· εἶναι ἐγκρατὴς συνεύρεση, ὄχι ἐγωιστικὴ συμπάθεια· εἶναι ζωὴ καὶ ἁγιασμός, εἶναι ἀδιάζευκτη ἔνωση, ἡ δὲ ἔνωση εἶναι θυσιαστικὴ τοῦ ἐγὼ κένωση, εἶναι ἀγάπη ποὺ «πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει», ἀγάπη ποὺ «οὐδέποτε ἐκπίπτει»¹⁸. Ὁ πρῶτος καὶ ἀπαραίτητος ὅρος γιὰ νὰ γίνῃ μία σχέση γάμος εἶναι ἡ δυνατότητα φυσιολογικῆς σωματικῆς ἔνωσης. Γιὰ νὰ γίνῃ καὶ μυστήριο πρέπει νὰ ὑπάρχει καὶ ἀγαπητικὴ ἐν Κυρίῳ κένωσις. Μόνον ἔτσι, ὁ γάμος εἶναι

¹⁴ Α' Κορ. στ' 19.

¹⁵ Αὐτ. στ. 15.

¹⁶ Ἐφεσ. ε' 31.

¹⁷ Φιλιπ. β' 2, α' 27.

¹⁸ Α' Κορ. ιγ' 7, 8.

«μυστήριον μέγα εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν»¹⁹, καὶ κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, «πατὴρ ἁγίων»²⁰, ἡ δὲ οἰκογένεια «κατ' οἶκον ἐκκλησία»²¹.

Σὲ ὅλα τὰ παραπάνω εἶναι ἐμφανὲς ὅτι **γάμος σημαίνει ἔνωση ἄνδρα καὶ γυναίκα**, πού σαφῶς διακρίνονται μεταξύ τους κατὰ τὸ φύλον καὶ εἶναι ἀμφοτέρωθεν πλασμένοι «κατ' εἰκόνα τῆς Τριαδικῆς θεότητος καὶ καθ' ὁμοίωσιν»²².

Ὡς ἐκ τούτου, οἱ ὅροι «οἰκογένεια» καὶ «γάμος» εἶναι μοναδικοί. Περιγράφουν κάτι ἐξόχως ἱερό, τὸ ὁποῖο μὲ κανέναν τρόπο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀλλοιωθεῖ καὶ νὰ προκληθεῖ σύγχυση περὶ τοῦ περιεχομένου του.

ΕΚΤΡΟΠΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ

Στὸν ἀντίποδα τοῦ ἁγιαστικοῦ στόχου ὑπάρχει ἡ ὑποδούλωση στὰ πάθη, ἡ ἀποϊεροποίηση τῆς σχέσης, ἡ ἐκτροπὴ τῆς σεξουαλικῆς ζωῆς καὶ ἀσέβεια στὴ φύση.

Χαρακτηριστικά, ὁ Παῦλος στὴν Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολή²³,

(α) ἐνῶ ἀπαριθμεῖ δι' ἀπλῆς ἀναφορᾶς ποικίλες ἐμπαθεῖς κατάστασεις²⁴, ὅταν ἀναφέρεται σὲ αὐτοὺς πού «ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι» εἶναι ἀναλυτικός, ἡ δὲ γλῶσσα πού χρησιμοποιεῖ εἶναι σκληρὴ καὶ ἀφοριστικὴ.

(β) Κάνοντας σαφῆ ἀναφορὰ στὴν παρὰ φύσιν συνάφεια ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου, τὴν χαρακτηρίζει μὲ βαρεῖς ὅρους, ὅπως «ἀσχημοσύνη» (α' 27), «ἀκαθαρσία» (α' 24) καὶ «ἀτιμία» (α' 26),

¹⁹ Ἐφεσ. ε' 32

²⁰ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἐπη θεολογικὰ-ἠθικὰ Γ', Πρὸς παρθέτους παραινετικός, ΒΕΠΕΣ 61,101.

²¹ Ῥωμ. ιστ' 4.

²² «Γεν. α' 26

²³ Ῥωμ. α' 20-32

²⁴ «πεπληρωμένοι, ἀδικία, πορνεία, πονηρία, πλεονεξία, κακία, μεστοὺς φθόνου, φόβου, ἔριδος, δόλου, κακοηθείας, ψιθυριστάς, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὕβριστάς, ὑπερηφάνους, ἀλαζόνας, ἐφευρέτας κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀσυνέτους, ἀσυνθέτους, ἀστόργους, ἀσπόνδους, ἀνελεήμονας» (Αὐτ. στ. 29,30).

δηλαδή απώλεια τῆς δόξας καὶ τιμῆς τοῦ σώματος καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ ἀνθρώπου²⁵.

(γ) Δὲν καταδικάζει μόνο τὴν πράξη ὡς ἁμαρτία, ἀλλὰ ἀναφέρεται κυρίως στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴν διαπράττουν, χωρὶς κανένα ἐλαφρυντικό, λέγοντας «ὅτι ἀρσενοκοῖται βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν»²⁶ καὶ ὅτι· «οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες ἄξιοι θανάτου εἰσὶ» (στ. 32).

(δ) Θεωρεῖ ὅτι «ἡ μετάλλαξις τῆς φυσικῆς χρήσεως εἰς τὴν παρὰ φύσιν» σχέση (α' 26) εἶναι συνέπεια «τῆς μετάλλαξης τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει» (α' 25) καὶ τῆς ἐκτροπῆς ἐκ τῆς πίστεως στὸν ἀληθινὸ Θεό, «οὐχ ὡς Θεὸν ἐδόξασαν» (α' 21), ὅπως καὶ σκοτισμένης καὶ ἀσύνητης καρδιᾶς, «ἀλλ' ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνητος αὐτῶν καρδιά» (α' 21). Ἡ μὴ κατὰ φύσιν συνουσία ἀποτελεῖ ἠθικὴ ἔκπτωση καὶ εἶναι συνέπεια τῆς ἀπομάκρυνσης ἀπὸ τὸν Θεό, τῆς ἀπόρριψης τῆς ἀληθείας Του²⁷.

(ε) Ἡ σχέση μὲ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ διαρρηγνύεται σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ὁ Θεὸς τοὺς ἐγκαταλείπει, τοὺς «παραδίδει» ὁ Ἴδιος «εἰς ἀκαθαρσίαν τοῦ ἀτιμάζεσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς», (α' 24), «εἰς πάθη ἀτιμίας» (α' 26) καὶ «εἰς ἀδόκιμον νοῦν ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα» (α' 28).

(στ) Τέλος, ἡ κατὰ φύσιν συνάφεια, ὀνομάζεται «χρησις», ποὺ σημαίνει ὅτι ἡ συνεύρεση σκοπὸ ἔχει τὴν ἀξιοποίηση τῆς φυσικῆς λειτουργίας καὶ ὄχι τὴν ἱκανοποίηση τῆς ἡδονίζουσας ἐπιθυμίας. Ἡ ἡδονὴ ὑπηρετεῖ τὴν «χρησιν» καὶ ἐπισφραγίζει τὴν ἀγάπη. Ἀγαπῶ ὅμως δὲν σημαίνει συμπαθῶ, ἀλλὰ προσφέρομαι, δίνω ὅ,τι ἔχω, τὸν ἑαυτό μου, δὲν κρατᾶω τίποτα γιὰ μένα, αὐτὸ εἶναι κένωση· καὶ λαμβάνω ὅ,τι μοῦ προσφέρεται ὡς ἀντίστοιχη κενωτικὴ ἀνταπόκριση, ὄχι ὡς ἀνταπόδομα. Εἶναι σὰν νὰ ἀδειάζω ἀπὸ τὸ αἷμα μου καὶ νὰ γεμίζω μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἄλλου.

²⁵ «ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς», Ψαλμ. ΜΗ' 13.

²⁶ Α' Κορ. στ' 9.

²⁷ Κατάλληλος ἡ παρανομία τῆ δυσσεβείας. Ὡσπερ γὰρ μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, οὕτω τὴν ἔννομον τῆς ἐπιθυμίας ἀπόλαυσιν μετέβαλον εἰς παράνομον (Θεοδώρητος, PG 83).

Ανάλογα προσεγγίζει τὸ θέμα καὶ ὁ ἱερός Χρυσόστομος, καθὼς ὑπομνηματίζει τὴν πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου, θεωρῶντας τὴν παρὰ φύσιν σχέση ὡς **τὴ μεγαλύτερη ἁμαρτία. Ἡ κατὰ φύσιν ἔνωση γεννᾷ ζωὴ καὶ γιὰ τοὺς ἴδιους καὶ ἀπὸ τοὺς ἴδιους.** Σχετικὴ μελέτη ἔχει γράψει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος²⁸, στὴν ὁποία γιὰ ἐξοικονόμηση χρόνου παραπέμπω, χωρὶς νὰ σχολιάσω περαιτέρω τὸ θέμα.

Τελικά, αὐτὸ πὸν ὀνομάζεται στὴ σύγχρονη κοινωνία **δικαίωμα, ἀγάπη, προσανατολισμός, ταυτότητα, ὑπερηφάνεια,** αὐτὸ τὸ ἴδιο χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο **ἀτιμία, ἀσχημοσύνη, ἀκαθαρσία, μὴ καθῆκον,** ἀπὸ δὲ τὸν Χρυσόστομο **μανία, ὕβρις, ἀλλόκοτη λύσσα**²⁹. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴ φύση **προσβάλλει τὸν πυρῆνα τῆς σχέσης τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό,** δὲν μπορούμε νὰ ἰσχυρισθοῦμε, ὅτι οἱ θέσεις αὐτὲς ἀντανακλοῦν τὶς ἠθικὲς ἀντιλήψεις τῆς τότε ἐποχῆς καὶ συνεπῶς θὰ μπορούσαν νὰ παραθεωρηθοῦν.

Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος «κατ' εἰκόνα τοῦ Τριδικοῦ Θεοῦ καὶ καθ' ὁμοίωσιν». Αὐτὴ ἡ εἰκόνα ἔχει ἀλλοιωθεῖ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι «**ἡ ἀνάστασις τῆς πρὶν πεσοῦσης εἰκόνας,**» δηλαδή ἡ ἀνάδειξη τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας, τιμῆς καὶ δόξης. Αναφαίρετο στοιχεῖο σὲ αὐτὴν τὴν πορεία εἶναι ἡ ἠθικὴ κάθαρση πὸν κατορθώνεται μὲ τὴν καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν, ἡ ὁποία ἀναπόφευκτα περνάει ἀπὸ τὸν σεβασμὸ στοὺς φυσικοὺς ὅρους, στὴ φυσιολογία.

Ἐπίσης, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ψυχοσωματικός, οἱ ψυχικὲς λειτουργίες πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἐναρμονίζονται μὲ τὴ φυσιολογία τοῦ σώματος. Κάθε παρέκκλιση ἀπὸ αὐτὸν τὸν κανόνα ἀποτελεῖ

²⁸ Μάνης Χρυσόστομος: Ὁ ἱερός Χρυσόστομος περὶ τῆς ὁμοφυλοφιλίας (Συμβολὴ στὴν ἐπικαιρότητα τοῦ θέματος), 2024.

²⁹ Πάντα μὲν οὖν ἀτιμα τὰ πάθη μάλιστα δὲ ἡ κατὰ τῶν ἀρρένων μανία· καὶ γὰρ πάσχει ἐν τοῖς ἁμαρτήμασιν ἡ ψυχὴ μᾶλλον καὶ κατασχύνεται ἢ τὸ σῶμα ἐν τοῖς νοσήμασι... Πρὸς τὴν ἀλλόκοτον ταύτην λύσσαν ἐξώκειλαν... Ὅθεν καὶ συγγνώμης ἀπάσης εἰσὶν ἐκτὸς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν ὕβρισαντες».

(Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία Ε', Ρωμ. 1, 18-25, ΕΠΕ 16B, 406, σσ. 406-408)

ἀσθένεια καὶ διαταραχὴ πού πρέπει νὰ θεραπευθεῖ. Γί' αὐτὸ ὑπάρχει ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ γνώση. Ἐὰν δὲ εἶναι ἐκουσίως προκλητὴ, τότε ἀποτελεῖ ἁμαρτία καὶ διαστροφή. Γί' αὐτὸ ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία. Ἡ ρήξη τῆς ἁρμονικῆς σχέσης ψυχῆς καὶ σώματος, ὡς ἀποτέλεσμα ἐπιλεγμένης παρέμβασης ἀποσκοπεῖ στὴν ἀλλοίωση τῆς ἀνθρώπινης ὄντολογίας καὶ ἀποτελεῖ βεβήλωση τῆς ἴδιας τῆς ἀνθρώπινης φύσεως. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος πού ἡ Ἐκκλησία διὰ στόματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τὴν θεωρεῖ ἁμαρτία, ὅσο καὶ ἂν ὅλως ἀσύνετα τὴν ἀμνηστεύουν τὰ σημερινὰ ὑπουργικὰ στόματα. Ὅπως πολὺ εὐστοχα παρατηρεῖ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας Ἀναστάσιος, «τὸ παρὰ φύσιν δὲν καθίσταται κατὰ φύσιν μὲ νομικὲς διατάξεις» καὶ συμπληρώνουμε ἐμεῖς· καὶ ἡ ἁμαρτία δὲν ἀμνηστεύεται αὐθαιρέτως μὲ ἀνεύθυνες ὑπουργικὲς δηλώσεις.

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟΥ ΝΟΜΟΥ

Τὸ φαινόμενο τῆς νομικῆς θεσμοθέτησης τοῦ γάμου μεταξὺ δύο ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου, δὲν ἔχει ρίζες στὴν ἱστορία, σὲ κανένα πολιτισμὸ καὶ σὲ καμμία θρησκεία, πουθενὰ δὲν τὸ συναντοῦμε. **Ποτὲ ἡ ὁμοφυλοφιλικὴ συμβίωση δὲν χαρακτηρίσθηκε ὡς οἰκογένεια.** Οἱ κοινωνίες ὅμως λειτούργησαν, προχώρησαν, ἀναπτύχθηκαν, ἐξελίχθηκαν, δημιούργησαν πολιτισμὸ. Τὸ ἐπιχειρούμενο πείραμα, ἀντὶ νὰ λύσει προβλήματα, θὰ γεννήσει καὶ θὰ τὰ πολλαπλασιάσει.

(α) Τυχὸν ψήφιση τοῦ νόμου θὰ δημιουργήσει σύγχυση μεταξὺ τοῦ τι εἶναι φυσικὸ καὶ τι ὄχι, τι ἠθικὸ καὶ τι ἁμαρτία, τι οἰκογένεια καὶ τι συμβιωτικὴ ομάδα. Ἡ **ἀλλοίωση τῶν κοινωνικῶν ἠθῶν**, ὁ ἐθισμὸς στὸ ἐλκυστικὸ παράξενο καὶ ἀφύσικο, ἡ δημιουργία νέων στερεοτύπων, ὀδηγοῦν σὲ μιὰ νέα δῆθεν ἠθικὴ πού ἀντιβαίνει πλήρως στὴν ἠθικὴ τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς ἱστορίας, τῆς ἐλληνικῆς παράδοσός μας.

(β) Ἡ ὁμοφυλοφιλία ὡς ἰσότιμη νομικὰ πρὸς τὴν ἑτεροφυλία ἐμφανίζεται ὡς ἐναλλακτικὴ πρόταση ζωῆς στὰ νέα κυρίως ἄτομα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐπιπλέον δημιουργεῖ σύγχυση ἀνάμεσα στὸ τι εἶναι κάποιος/α, στὸ πῶς νοιώθει καὶ στὸ τι μπορεῖ νὰ γίνεῖ. Ἐὰν ἡ ταυτότητα τοῦ ἀτόμου εἶναι ἐπιλέξιμη, τότε μπορεῖ νὰ δοκιμάσει, νὰ

πειραματισθεῖ, μὲ πιθανότατα ἀθεράπευτες συνέπειες. Ἡ ἀνθρώπινη ὄντολογία μεταλλάσσεται καταστροφικά, ἀποκτᾷ προοπτικὴ ὑπαρκτικοῦ θανάτου. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν ἀπόλυτη εὐθύνη τῆς Κυβέρνησης.

(γ) Τὸ πρόβλημα γίνεται ἰδιαζόντως μεγάλο ὅταν μέσω τῆς ἐκπαίδευσης καὶ τῆς σχετικῆς νομοθέτησης **ἐπιβάλλεται στὰ παιδιά μιὰ ἀγωγή** σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία παρουσιάζεται τὸ ἀφύσικο καὶ ὅπωςδήποτε μὴ ἐπιστημονικὰ τεκμηριωμένο καὶ ἐμπειρικὰ ἀποδεδειγμένο ὡς φυσικὸ καὶ κυρίως ὡς προοδευτικὸ, σύγχρονο, ἀπελευθερωτικὸ καὶ φυσικὰ ὡς ἐπιλέξιμο καὶ ἐπιθυμητό³⁰.

(δ) Ὅταν αὐτὸς ὁ τύπος ζωῆς καὶ οἰκογένειας προβάλλεται ὡς κάτι σύγχρονο, εὐκόλα μπορεῖ νὰ γίνῃ μόδα καὶ ἀντὶ νὰ βοηθήσῃ κάποιους λίγους ποὺ βρίσκονται σὲ αὐτὴν τὴν κατάσταση, νὰ **πολλαπλασιάσῃ ἐπικίνδυνα τὴν παρέκκλιση ἀπὸ τὴ φυσικὴ ὁδὸ καὶ ἐκτροπή**. Ἡ λάθος εἰκόνα δημιουργεῖ ἀσθένεια, ἡ ὁποία μεταδίδεται ταχύτατα, δεδομένου ὅτι τὰ ἄτομα αὐτὰ ἔχουν τὴν τάση νὰ προβάλλουν τὸν τύπο τῆς ζωῆς τους ὡς πρότυπο διῆθεν ἀπελευθέρωσης, νὰ παρελαύνουν καμαρωτὰ καὶ μὲ ὑπερηφάνεια καὶ ἔτσι νὰ δημιουργοῦν ἔθισμὸ καὶ ἐξοικείωση, μεταμορφώνοντας τὸ φαινόμενο σὲ κατάσταση, κάτω ἀπὸ τὰ χαμόγελα καὶ τὰ χειροκροτήματα τῶν ἀπερισκέπτως νομοθετούντων.

(ε) Ὅπως πάλι ὑποστηρίζει ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιος, «ἡ διαιώνιση τῆς ἀνθρωπότητας ἔχει στηριχθεῖ στὴν ὑπαρξὴ δύο φύλων καὶ στὴν ἔνωσή τους. Ἀντίθετα, **ἕνας τέτοιος νόμος προσβάλλει τὴ δημιουργία...** Δὲν ἀποτελεῖ κοινωνικὴ πρόοδος ἀλλὰ σύγκρουση μὲ τὴ φυσικὴ τάξη, κατήφορος» (21.1.2024).

³⁰ Βλ. Madoc Cairns, Scandinavian bishops speak out on sexuality and gender, 28 March 2023, THE TABLET, <https://www.thetablet.co.uk/news>

When a “view of human nature that abstracts from the embodied integrity of personhood, as if physical gender were accidental” is put forward, however, “we must dissent”. Further to this, “we protest when such a view is imposed on children as if it were not a daring hypothesis but a proven truth”.

(στ) Ἡ πιθανότητα ἀφοῦ ψηφισθεῖ ὁ νόμος ὡς προτείνεται ἀργότερα νὰ συμπεριλάβει καὶ τὴν προσφυγὴν σὲ δυνατότητες ποὺ παρέχουν οἱ σύγχρονες ἀναπαραγωγικὲς τεχνικὲς, ὅπως ἡ χρῆση παρένθετης μητρότητας, ὡς παρατηρεῖ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ὁδηγεῖ ἀναπόφευκτα σὲ «*σκανδαλώδη ὑποτίμηση τῆς γυναίκας ὡς ἐργαλείου τεκνοποιίας, στερημένης τοῦ μητρικοῦ της ρόλου καὶ τῆς συμμετοχῆς της σὲ μιὰ ὀλοκληρωμένη οἰκογένεια. Ἀφαιρεῖ δικαιώματα καὶ ὑποτιμᾷ τὴν ἀξία της*».

(ζ) Ὁ γάμος δὲν εἶναι δικαίωμα. Εἶναι θεσμός. Τὸν προστατεύει τὸ Σύνταγμα ἐπειδὴ συντηρεῖ, ἀναπαράγει καὶ προάγει τὸ Ἔθνος. Ἀντίθετα, ἡ προπαγάνδα περὶ δικαιωμάτων καὶ ἰσότητος τῶν ὁμοφυλοφίλων στὸν γάμο καὶ ἡ **τυχὸν ψήφιση τοῦ νομοσχεδίου ὑπονομεύει τὸ Ἔθνος** καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοια αὐτὴν λειτουργεῖ ἀντεθνικά. Οἱ δημογραφικὲς συνέπειες ἑνὸς τέτοιου νόμου φαντάζουν τρομακτικὲς, ἰδίως μάλιστα σὲ μιὰ χρονικὴ συγκυρία σὰν τὴν παροῦσα, ὅπου τὸ δημογραφικὸ πρόβλημα ἀποτελεῖ τὸν μεγαλύτερο κίνδυνο καὶ χαρακτηρίζεται ὡς ἐφιάλτης, μάλιστα καὶ ἀπὸ ἐπίσημα βουλευτικὰ χεῖλη, τοῦ πρ. ὑπουργοῦ κ. Τάκη Θεοδωρικάκου³¹.

Τελικά, ἡ νομιμοποίηση τοῦ γάμου μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου, στὴν οὐσία καταστρέφει τὰ ὁμοφυλόφιλα ἄτομα, δημιουργεῖ σύγχυση στὰ φυσιολογικά, διχάζει τὴν κοινωνία, προσβάλλει τὴ φύση. Ἐπιπλέον, ὁ θεσμὸς τῆς οἰκογένειας ἀπαξιώνεται, οἱ ἠθικὲς ἀξίες ἐκφυλίζονται, ὁ ἄνθρωπος εὐτελίζεται, ἡ δημογραφικὴ ἀπειλὴ κορυφώνεται, ἡ πίστη στὸν Θεὸ κλονίζεται, ἡ νέα γενιὰ αὐτοαμφισβητεῖται, ὁ πολιτισμὸς ὅπως τὸν γνωρίζουμε καταστρέφεται. Εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ἀντιδράσει ἡ Ἐκκλησία;

NOMIKH ΔΙΑΣΤΑΣΗ

³¹ Τάκης Θεοδωρικάκος: Δὲν ἔχουμε κανένα μέλλον ὡς χώρα χωρὶς τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ δημογραφικοῦ, Ὁμιλία στὴν Ὁλομέλεια τῆς Βουλῆς, 15.12.2023.

Δέν θὰ ἤθελα νὰ ἀσχοληθῶ στήν παροῦσα ὀμιλία μὲ τὴ νομικὴ διάσταση τοῦ θέματος. Τὸ Ἐγκύκλιο Σημείωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὰ σχόλια καὶ οἱ εὐστοχες ἀναλυτικὲς παρεμβάσεις τῶν ἀδελφῶν Μητροπολιτῶν Λαρίσης, Πειραιῶς, Μάνης, καὶ Μεσσηνίας, ὅπως καὶ οἱ ἐπιστημονικὲς δημοσιεύσεις εἰδικῶν περὶ τὸ οἰκογενειακὸ καὶ ἀστικὸ δίκαιο νομικῶν, καθ. Ρόης Παντελίδου³², καθ. Γεωργίου Γεωργιάδη³³, ἐναργῶς παρουσιάζουν νομικὴ προσέγγιση ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ καταδεικνύουν μὲ σαφήνεια τὴ δυνατότητα νομικῶν διεξόδων, προκειμένου νὰ ρυθμισθοῦν ζητήματα, χωρὶς τὴν κατ' ἀνάγκην νομικὴ θεσμοθέτηση τοῦ γάμου μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου.

Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ἡ ἀδυναμία ἐξευρέσεως νομικῶν ρυθμίσεων, ἀλλὰ ἡ ἀνυπαρξία πολιτικῆς βουλήσεως.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ – ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ

A. Σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω, ὑπάρχει μία βασικὴ ἀρχὴ ποὺ ἔχει τέσσερα μέρη ἀδιαπραγμάτευτης ἰσχύος. Τὰ φύλα:

1. Εἶναι **μόνον δύο**, δὲν ὑπάρχει κάτι ἄλλο διαφορετικὸ ἢ ἐνδιάμεσο, ὅπως ἐξυπονοεῖ ὁ ὅρος ΛΟΑΤΚΙ.
2. Εἶναι μεταξὺ τους διαφορετικά, ποὺ σημαίνει ὅτι ὑπάρχει **σαφὴς διάκριση** ἀνάμεσα στὰ δύο φύλα, ἢ ὁποῖα καὶ πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ διατηρεῖται. Ἡ ἀσάφεια δημιουργεῖ σύγχυση καὶ ἡ σύγχυση κρίση ταυτότητας.
3. Δὲν εἶναι **μόνον** διαφορετικά, ἀλλὰ εἶναι **κυρίως συμπληρωματικά**. Ἡ διαφορετικότητά τους δὲν ὑπάρχει ἀπλῶς γιὰ νὰ τὰ διακρίνει, ἀλλὰ ὄντας συμπληρωματικά, ὑπάρχει κυρίως γιὰ νὰ **ὑπηρετεῖ τὴν ἑνώσή τους**. Ἡ σωματικὴ ἑνωση ἔχει διπλὸ

³² Παντελίδου, Ρόη, Ο γάμος ως ἑνωση δύο προσώπων διαφορετικοῦ φύλου, *ΤΟ ΒΗΜΑ*, Σα 15.1.2024

³³ Γεωργιάδης Γεώργιος, Περί «ισότητος στο οἰκογενειακὸ δίκαιο», Ποιο εἶναι λοιπὸν τὸ ὄριο στις ἐπιθυμίες των πολιτῶν; Εἰάν υιοθετήσουμε τὸ μοντέλο νομοθέτησης ποὺ προτείνεται, δὲν ὑπάρχει ὄριο, *Νομικὴ Βιβλιοθήκη*, 16.1.2024, <https://daily.nb.org/arthrografia/peri-isotitas-sto-oikogeneiako-dikaio>

σκοπό· τὴν ἀναπαραγωγή τῆς ζωῆς καὶ τὴν ψυχοσωματικὴ ὀλοκλήρωση τοῦ ἀγαπητικοῦ συνδέσμου. Γιὰ τὸν λόγο αὐτόν, δὲν ἀποτελεῖ πράξη ἀλλὰ ἱερὴ σχέση, ἡ ὁποία προφανῶς καὶ πρέπει νὰ εἶναι ψυχοσωματικὰ ἄρτια καὶ κατὰ φύσιν.

4. Ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς καὶ συνεπῶς ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ στηρίζεται στὴν **έτεροφυλικότητα**. Κάθε τι ποὺ ἀποδυναμώνει τὴ διάκριση τῶν φύλων εἶναι προσβολὴ τῆς ἱερότητας τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Β. Ἐνα ἐπιχείρημα ποὺ συχνὰ ἀκούγεται εἶναι ὅτι ἐφόσον μεταξὺ δύο ἀνθρώπων ὑπάρχει ἀγάπη, ἡ ἀγάπη αὐτὴ πρέπει νὰ ἐκφρασθεῖ καὶ συνεπῶς δικαιοῦνται νὰ συνάψουν σχέση γάμου, ἀκόμη καὶ δύο ἄτομα τοῦ ἰδίου φύλου, μιᾶς καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ γάμου εἶναι ἡ διὰ τῆς ἀγάπης τελείωση. Εἶναι ὅμως ἡ ἐρωτικὴ ἔλξη ἐξ ὀρισμοῦ γνήσια ἀγάπη, μάλιστα ἀνεξάρτητη τῶν φύλων;

Ἡ ἀγάπη ἔχει πολλές μορφές. Ἄλλη εἶναι ἡ ἀγάπη μεταξὺ ἀδελφῶν, ἄλλη μεταξὺ γνωστῶν καὶ φίλων, ἄλλη τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ ἀντιστρόφως, ἄλλη ἡ ἀγάπη πρὸς ὅλους, ἀκόμη καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς, ποὺ ἀναφέρει τὸ Εὐαγγέλιο. Ἡ φυσικὴ σχέση στὶς παραπάνω περιπτώσεις μπορεῖ νὰ περιλαμβάνει σωματικὲς ἐκδηλώσεις ἀπλῆς ἐπαφῆς (ἐναγκαλισμοὺς καὶ διακριτικοὺς ἀσπασμούς), ἀλλὰ εἶναι ἐλεύθερη ἀπὸ σεξουαλικὲς ἐξάρσεις καὶ κινήσεις ἀμοιβαίας σωματικῆς ἐνώσεως. Δὲν ὀδηγεῖ σὲ γάμο. Στὴν Καινὴ Διαθήκη ἡ ἀγάπη, ἐνῶ ἐκθειάζεται ὡς μείζων τῶν ἀρετῶν καὶ χρησιμοποιεῖται ὡς ρῆμα ἢ οὐσιαστικὸ 315 φορές, σὲ καμμία τῶν περιπτώσεων δὲν συνδέεται μὲ τὸ ἐρωτικὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖο ἀποκαλεῖται «ἐπιθυμία»³⁴.

Ἡ ἰδιομορφία τῆς ἐρωτικῆς ἔλξης εἶναι ὅτι ἀναπόφευκτα συνοδεύεται ἀπὸ σεξουαλικὴ ἐπιθυμία, ἡ ὁποία βέβαια χαρακτηρίζεται ἀπὸ παρορμητισμὸ καὶ ἡδονικὸ αἶσθημα καὶ συνεπῶς τὸ ἐνδεχόμενον ἡ ἀγάπη νὰ νοθεύεται ἀπὸ ἀνελευθερία καὶ ἰδιοτέλεια εἶναι ὀρατό. Ὡς ἐκ τούτου ἡ **σεξουαλικὴ ἱκανοποίηση δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελεῖ αὐτοσκοπὸ.**

³⁴ «Πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα εἰς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτήν ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτήν...», Ματθ. ε' 28.

Αυτό αντισταθμίζεται, όταν ο σκοπός της ένωσης είναι να δώσει ζωή σε όλες της τις μορφές και όταν τα πάντα γίνονται ενώπιον του Θεού. Η αληθινή αγάπη «...είναι ή εν Θεῷ κοινωνία τῶν ψυχῶν, ὅπως ή κοινωνία τῶν ἁγίων...»³⁵, είναι πάντοτε στο ὄνομα του Θεού, σεβόμενη ἀσφαλῶς τὰ ἔργα Του, κορύφωση τῶν ὁποίων είναι ὁ ἄνθρωπος, ὅπως ὅμως Αὐτὸς τὸν δημιούργησε. Η αγάπη προϋποθέτει **σεβασμὸ τῆς ἀνθρώπινης ὄντολογίας**, ὅτι «ὁ Θεὸς ἐποίησεν τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα Θεοῦ, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς»³⁶. Μέσα σὲ αὐτὸ τὸ πλαίσιο ἡ Ἐκκλησία κατανοεῖ τὸν γάμο καὶ τὸν ἀναβιβάζει σὲ μυστήριο. Ὁ γάμος πρέπει νὰ ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ἀναπαράγει τὴ ζωή.

Ἐὰν ἴσχυε ὅτι ἡ ἐρωτικὴ ἔλξη εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἔκφραση τῆς ἀγάπης καὶ ὡς ἐκ τούτου δικαιολογεῖ κάθε σχέση, τότε **θὰ μπορούσε νὰ δικαιολογηθεῖ καὶ ἡ εὐκόλη ἐναλλαγὴ συντρόφων καὶ ἔμμεσα ἡ μοιχεία, σίγουρα δὲ ἡ πολυγαμία**. Ὁ ἔρωτας δὲν εἶναι πάντοτε γνήσια ἀγάπη.

Γ. Ἡ Κυβέρνηση ὑποστηρίζει ὅτι ἀποτελεῖ εὐθύνη της νὰ ἐπιλύσει προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουν παιδιὰ τὰ ὁποῖα γεννιοῦνται ἐντὸς περιβάλλοντος ὁμοφυλοφιλικῶν συμβιώσεων. **Τὰ παιδιὰ ὅμως αὐτὰ εἶναι ἐλάχιστα**, προέκυψαν ἐκτὸς τῆς πατρίδος μας καὶ τὸ ὅλο πρόβλημα ἀφ' ἑνὸς μὲν εἶναι εἰσαγόμενο, ἀφ' ἑτέρου δὲ προκαλεῖ τεκτονικὲς ἀναστατώσεις στὴν κοινωνία μας, καθὼς ἔρχεται σὲ κάθετη ἀντίθεση μὲ τὸν πολιτισμὸ, τὴν κοινωνικὴ ἠθικὴ καὶ τὶς ἀρχές μας.

Δ. Τὸ πρόβλημα ἐμφανίζεται ἀρκετὰ δύσκολο, ὄχι ἐξ αἰτίας τῆς ἀντικειμενικῆς ὑφιστάμενης ἀνάγκης, πού πρέπει κάπως νὰ ρυθμισθεῖ, ἀλλὰ **λόγω τῆς ἔντονης φόρτισης πού τὸ συνοδεύει**. Ἡ Κυβέρνηση θέλει νὰ τὸ ἐπιβάλλει μὲ κάθε τρόπο. Γι' αὐτὸ καὶ μεθοδευμένα προβάλλει μίαν σχετικὴν ἰδεολογία πού προφασίζεται καὶ ἠθικοὺς λόγους, ὅπως τὴν προάσπιση ἀτομικῶν δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα γίνονται διεθνῶς ἀποδεκτά. Κάθε ἓνας πού δὲν ἀποδέχεται τὴ

³⁵ Ὅσια Γαβριηλία (Παπαγιάννη), ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἑβραῖο συγγραφέα Yehuda Hanegbi, *Ἡ Ἀσκητικὴ τῆς ἀγάπης*, σ. 414.

³⁶ Γεν. α' 27.

μεθόδευση καὶ ἀντιδρᾶ στήν ἐπιβολή τῶν μέτρων στιγματίζεται ὡς ἀντιδραστικός. Αὐτὸ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ παρουσιάζεται ἡ Κυβέρνηση ὡς ἠθικὰ εὐαίσθητη καὶ ἡ Ἐκκλησία ὡς ἐθελουφυλοῦσα ἔναντι τῶν δῆθεν πιεστικῶν προβλημάτων τῶν δύστυχων αὐτῶν παιδιῶν.

Ε. Τελικά, ἀπευθυνόμαστε σὲ μία κοινωνία, κυρίως νέων, οἱ ὁποῖοι ἀντιδρῶντας ἔντονα στὰ παραδοσιακὰ στερεότυπα, **τὰ ἔχουν ἀντικαταστήσει μὲ ἄλλα στερεότυπα** καὶ προκαταλήψεις ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς πολιτικῆς ὀρθότητος. Πρέπει νὰ καταλάβουμε ὅτι δὲν μᾶς καταλαβαίνουν.

Αὐτό, παρὰ τὸ ὅτι δυσκολεύει τὴν ἐπικοινωνία μας, δὲν μᾶς ἐμποδίζει, ἀλλὰ μᾶς ἐπιβάλλει νὰ μιλήσουμε μὲ σωστὸ τρόπο, μὲ λογικὴ ἐπιχειρηματολογία, τεκμηριωμένα, μὲ κατανόηση, μὲ εὐγένεια, μὲ ἔμπνευση, μὲ πληρότητα χριστιανικοῦ ἠθους καὶ φρονήματος, ἀλλὰ καὶ μὲ μαχητικότητα. Ὁ λόγος μας ὡς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ εἶναι προφητικός, ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἐὰν μᾶς ἀποδέχονται ἢ ὄχι. Οἱ προφήτες δὲν εἰσακούσθηκαν, μᾶλλον ἐδιώχθησαν. Ὅμως ὅλοι ἐπιβεβαιώθηκαν.

ΣΤ. Πρόταση μας δὲν εἶναι νὰ ἐγκαταλειφθοῦν τὰ παιδιά στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ βρεθοῦν λύσεις ποὺ νὰ μὴν προσβάλλουν τὸν θεσμὸ τῆς οἰκογένειας καὶ τοῦ γάμου. Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχουν λύσεις καὶ δυνατότητα νομικῶν ρυθμίσεων πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση, οὔτε καὶ ἡ ἔλλειψη ἐπιχειρημάτων ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ πλευρά. Τὸ πρόβλημα ἀναδεικνύεται καὶ μεγενθύνεται ἀπὸ τὴν ἔλλειψη πολιτικῆς βούλησης καὶ τὴν πληθώρα παραπλανητικῶν δικαιολογιῶν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Κυβέρνησης.

Γιὰ παράδειγμα ἡ Κυβέρνηση ἐπιμένει στὴ λεγόμενη τεκνοθεσία αὐτῶν τῶν παιδιῶν. Εἶναι ὅμως τόσα λίγα τὰ παιδιά ὁμοφυλόφιλων καὶ πολὺ λιγότερα αὐτὰ ποὺ ἐνδεχομένως θὰ ὀρφανέψουν. Ἡ ἀποψη ποὺ ἐξέφρασε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὅτι τὰ παιδιά δὲν εἶναι «κατοικίδια ζῶα συντροφιάς» ἢ «ἀξεσουάρ» δὲν εἶναι ἀστεῖο λογοπαίγνιο. Σύμφωνα μὲ ἐπίσημα στοιχεῖα τοῦ Ὑπουργείου

Έργασίας³⁷ τὸ 2021 ὑπῆρχαν 73 διαθέσιμα παιδιά πρὸς υἰοθεσία καὶ ἐκκρεμοῦσαν 825 αἰτήσεις γιὰ υἰοθεσία. Συνεπῶς δὲν ἔχουμε παιδιά γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουν οἰκογένειες νὰ τὰ υἰοθετήσουν. Δυστυχῶς, τὸ ἐπιχείρημα τῶν παιδιῶν τὰ ἐργαλειοποιεῖ καὶ ἐμποδίζει νὰ διακρίνουμε τὴν ἀλήθεια.

Ἐκτὸς τούτου, ὅπως ἀναφέρει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος «Τὰ ἑτερόφυλα ζευγάρια γιὰ νὰ υἰοθετήσουν παιδιὰ περνοῦν ἀπὸ ψυχολογικὴ εξέταση. Αὐτὸ δὲν σημαίνει κάτι; Δὲν βλέπουν ὅτι ἐπιστημονικὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ υἰοθεσία μεταξὺ ὁμόφυλων ζευγαριῶν; ἀφήνω τὸν κοινωνικὸ ἀντίκτυπο στὴν ἄκρη...».

Ζ. Τὸ πρόβλημα τῶν παιδιῶν ποὺ μεγαλώνουν σὲ τέτοιο περιβάλλον εἶναι μεγαλύτερο ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ ὅταν καὶ ἂν ὀρφανεύσουν. Τοῦτο, διότι δὲν εἶναι ὅτι δὲν ἔχουν πατέρα ἢ μητέρα, ἀλλὰ ὅτι ἔχουν ἀντὶ γιὰ μητέρα πατέρα καὶ ἀντὶ γιὰ πατέρα μητέρα. Ἡ σύγχυση εἶναι προφανής. **Ἡ μονογονεϊκὴ οἰκογένεια προκαλεῖ στέρηση ἀλλὰ ὄχι σύγχυση. Ἡ ὁμοφυλοφιλικὴ προξενεῖ καὶ τὰ δύο.**

Παρὰ ταῦτα, τὸ θέμα δὲν εἶναι τόσο ἢ τεκνοθεσία, ἀφοῦ πρὸς τὸ παρὸν ἀφορᾷ ἐλάχιστα παιδιά. Αὐτὰ δὲ ποὺ ἐνδεχομένως θὰ χάσουν τὴ φυσικὴ ἢ τὴ νόμιμη μητέρα τους καὶ πρέπει κάποιος νὰ τὰ ἀναδεχθεῖ εἶναι ἐλάχιστα.

Τὸ θέμα εἶναι κυρίως ὁ γάμος. Αὐτὸς θὰ ἀυξήσει καὶ τὶς παρὰ φύσιν αὐτὲς σχέσεις, θὰ ἀυξήσει τὰ ἄτομα ποὺ ἐμφανίζονται μὲ σύγχυση ταυτότητος φύλου καὶ θὰ ἀυξήσει τὸν ἀριθμὸ τῶν δύστυχων αὐτῶν παιδιῶν ποὺ γεννιοῦνται κάτω ἀπὸ τέτοιες ἀφύσικες συνθήκες. Μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ πρόβλημα τῆς ὀρφάνιας, ὅτι τὸ παιδί θὰ χάσει τὸν βιολογικὸ του γονέα, εἶναι ὅτι μεγαλώνει ἀφύσικα μὲ δυὸ γονεῖς τοῦ ἴδιου φύλου. Πρέπει πάση θυσίᾳ νὰ προληφθοῦν οἱ γεννήσεις τέτοιων παιδιῶν. **Καὶ ἀντὶ αὐτὸ νὰ ἐπιδιώξει ὁ νόμος, ἐπιτυχᾶνει τὸ ἀντίθετο.**

³⁷ <https://ypergasias.gov.gr/proti-dimosiefsi-dedomenon-gia-tis-yiothesies-kai-tis-anadochesstin-ellada-1o-trimino-2021/>

Η. Τελικά, υπάρχει τὸ ἐξῆς παράδοξο. Αὐτὸ ποὺ μέχρι τώρα γνωρίζαμε ἀπὸ τὴν Κοινότητα ΛΟΑΤΚΙ ἦταν ἡ ἀπέχθεια πρὸς τὴν οἰκογένεια, τὸν γάμο, τὰ παιδιά, τοὺς θεσμούς, τὴν Ἐκκλησία. Καὶ τώρα ζητοῦν τὴν προστασία τοῦ Κράτους γι' αὐτὰ ποὺ ἡ ἰδεολογία καὶ ἡ πρακτικὴ τους πολεμοῦσε. Δὲν τὰ ζητοῦν ἐπειδὴ ἄλλαξαν γνώμη, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ παραμορφώσουν κατὰ τὸ δοκοῦν. Καὶ ἡ Κυβέρνηση συναινεῖ καὶ ἐξαγγέλλει... τὸ θαῦμα! Ἡ κραυγὴ ἀπορίας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τῶν Γαλατῶν, ἐκράζεται καὶ ἀπὸ ἐμᾶς γιὰ τὴν ἀνεξήγητὴ ἐπιμονὴ καὶ στάση τῆς Κυβέρνησης: «**Ὡ ἀνόητοι κυβερνήτες μας, τίς ὑμᾶς ἐβάσκανε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι**»³⁸!

Θ. Ὁ Πρωθυπουργὸς ὁμολόγησε δημόσια ὅτι ἡ ψήφιση τοῦ νομοσχεδίου ἐπαφίεται στὴ συνείδηση τῶν βουλευτῶν καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν δὲν θέτει θέμα κομματικῆς πειθαρχίας. Θέμα συνείδησης ὅμως, σημαίνει ὅτι εἶναι ἀξιακὸ καὶ ἰδεολογικό. Στὴν πράξη αὐτὸ ποὺ βλέπουμε προκλητικῶς νὰ προτάσσεται τῆς ἠθικῆς συνείδησης εἶναι ἡ πολιτικὴ συνείδηση, δηλαδή ἡ ἀνάγκη διατήρησης τῆς ἐνότητας τῆς παράταξης. Ἄν εἶναι δυνατόν!

Γιὰ τὴν Ἐκκλησία τὸ θέμα δὲν εἶναι ἡ προστασία τῆς δικῆς της τυπικῆς παράδοσης (ἔτσι ἔμαθε νὰ λέει καὶ νὰ κάνει), ἀλλὰ τῆς βαθειᾶς συνείδησης τῆς πίστεως. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν οὔτε πιέσεις ἄνωθεν ἀσκοῦνται στοὺς Μητροπολίτες, οὔτε ἐκκλησιαστικὴ πειθαρχία χρειάζεται, οὔτε διαρροὲς ὑπάρχουν, οὔτε ἡ ὁμοφωνία κινδυνεύει, οὔτε βέβαια ὀργανωμένα «φροντιστήρια» γίνονται. **Μακάρι τὰ μέλη τῆς Κυβέρνησης νὰ εἶχαν λίγη ἀπὸ τὴν ἐλευθερία συνείδησης τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας μας!** Πόσο διαφορετικὸ θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα! Πόση διαφορετικὴ ἡ κοινωνία!

Τὸ ὅλο θέμα εἶναι θέμα κοινῆς λογικῆς καὶ προσωπικῆς καὶ κοινωνικῆς ἠθικῆς. Ἐξ αὐτοῦ πηγάζει καὶ ἡ ποιμαντικὴ μας εὐθύνη καὶ ἡ εὐθύνη τοῦ λόγου. Ἡ Ἐκκλησία ἀσφαλῶς καὶ δὲν νομοθετεῖ. Οὔτε καὶ θὰ ἤθελε. Ἔχει τοὺς νόμους της καὶ εἶναι διαχρονικοί, αἰώνιοι καὶ θεόδοτοι. Δὲν νομοθετεῖ, καὶ γι' αὐτὸ δὲν φέρει εὐθύνη. **Φέρει ὅμως**

³⁸ Γαλ. γ' 1.

βαρύτεατη εϋθύνη μόνον εἰάν σιωπήσει. Καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνει. Πρέπει νὰ φωνάξει καὶ δυνατά.

I. Ὅπως ὑπαινίχθην προηγουμένως, ἡ στάση τῆς Ἐκκλησίας παρουσιάζεται ὡς ἀφιλόανθρωπη καὶ ἀνάληγητη ἔναντι τῶν δῆθεν πιεστικῶν προβλημάτων τῶν δύστυχων αὐτῶν ομάδων καὶ ὡς ἐντελῶς ἀσυνεπῆς ἔναντι τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας τῆς περὶ ἀγάπης.

ΠΑίρνω ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν κατακλειδα τῆς ὑπέροχης, ἐμπεριστατωμένης, συστηματικῆς καὶ περιεκτικῆς παρέμβασης τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γουμένισσης κ. Δημητρίου, ποὺ βιωματικά ἐκφράζει τὸ πῶς ζεῖ ἡ Ἐκκλησία τὴν πρόκληση τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἁμαρτάνοντα καὶ τοῦ μίσους ἔναντι τῆς ἁμαρτίας, τὸ ὁποῖο καὶ παραθέτω:

«Ἡ Ἐκκλησία ΑΠΟΔΕΧΕΤΑΙ τοὺς μετανοιωμένους γιὰ κάθε πάθος, γιὰ κάθε πτώση. ΔΕΝ στιγματίζει. ΔΕΝ στοχοποιεῖ. ΔΕΝ καταδικάζει. ΟΜΩΣ, ΔΕΝ συμβιβάζεται μὲ τὴν παθολογία. Υἱοθετεῖ τὸν ἄνθρωπο στὴν προοπτικὴ τῆς μετάνοιας, τῆς ὄντολογικῆς φυσικότητας καὶ κυρίως τῆς σωτηρίας. ΔΕΝ υἱοθετεῖ τὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ συμβιβασμὸς θὰ ἦταν σὰν ὁ γιατρὸς νὰ ὀνοματίσει τὸν καρκίνο ὅτι εἶναι φυσιολογικὴ κατάσταση υγείας... Ὁ Θεὸς ἔσωσε τὴν πόρνη, τὸν ληστή, τὸν τελῶνη, τὸν ἄσωτο υἱό, σὰν ἀνθρώπους, ὄχι σὰν παθιασμένους ἀνθρώπους... ΔΕΝ γίνεται λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία —ὡς σῶμα Χριστοῦ— νὰ ἐνεργεῖ διαφορετικά. ΔΕΝ εἶναι χῶρος πανδημίας τῶν παθῶν».

ΣΧΟΛΙΟ ΣΤΟΥΣ ΧΕΙΡΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

A. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ πίεση ποὺ ἀσκεῖται μὲ τὴν πανδημία τῆς ἔμφυλης ιδεολογίας εἶναι τεράστια σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο. Μὲ ὅλη αὐτὴ τὴν προπαγανδιστικὴ διάχυση τῆς σχετικῆς πληροφορίας οὔτε νὰ ξεχωρίσει ἡ ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμμα εἶναι ἐφικτό, οὔτε νὰ σκεφθεῖ κανεὶς καὶ νὰ κρίνει ἐλεύθερα εἶναι δυνατό, οὔτε καὶ οἱ κυβερνήσεις νὰ ἀξιολογήσουν καὶ νὰ ἀποφασίσουν ἀνεπηρέαστες εἶναι εὐκόλο. Ἡ πίεση τῆς περιορέουσας ἀτμόσφαιρας εἶναι ἀσφυκτικὴ, τόσο ποὺ

προκειμένου να προχωρήσουν οι κυβερνήσεις σε κάποιες νομοθετικές ρυθμίσεις και προσαρμογές δεν χρειάζονται οδηγίες από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Η πίεση των συνθηκών αρκεί.

Συνεπώς, δεν είναι εύκολο υπό τις παρούσες συνθήκες ή Κυβέρνηση να ταυτίσει τις επιλογές της με τις αρχές της Εκκλησίας. Είναι όμως επιβεβλημένο να σεβαστεί την ιδιοπροσωπία του λαού μας, την ιστορία, τις παραδόσεις, τον πολιτισμό μας, την Εκκλησία. Δεν το κάνει. Έδω είναι το πρόβλημα. Οι κυβερνήσεις που έχει ανάγκη ο τόπος δεν είναι για τα εύκολα, είναι για τα δύσκολα, αλλά αληθινά και συνετά.

Β. Το ερώτημα που αιώρειται αναπάντητο είναι τελικά, **ποιός ο λόγος αυτής της απόφασης;** Ποιά ή ανάγκη; πόσους αφορά άμεσα; Πόσες τελικά είναι αυτές οι περιπτώσεις που χρήζουν νομοθετική θεραπεία; Γιατί τόση σπουδή;

Θα μπορούσαν ενδεχομένως οι κυβερνητικοί να προχωρήσουν ανεχόμενοι την κατάσταση, συρόμενοι σε λύσεις που κάπως τους επιβάλλονται ή και να περιμένουν. Αντίθετα, αυτοί διακηρύσσουν την πολιτική τους με ένθουσιασμό. Βιάζονται. Έχουν στρατηγικό σχεδιασμό και καυχώνται.

Γ. Το πρόβλημα λοιπόν δεν είναι ότι ψηφίζουν το νομοσχέδιο, αλλά ότι το υποστηρίζουν και το προβάλλουν ως πρόοδο. Είναι ότι, ενώ αντιλαμβάνονται ότι ή συνείδηση των βουλευτών τους, την οποία επικαλούνται, είναι αντίθετη, προχωρούν με κάθε μέσο βιάζοντάς της. Είναι ότι οι δύο-τρεις μη θεσμικοί σύμβουλοι του πρωθυπουργού επιβάλλουν τις επιλογές τους στην πλειοψηφία των εκλεγμένων από τον λαό βουλευτών της Κυβέρνησης. Είναι ότι ή Κυβέρνηση μας λέει τι είναι και τι δεν είναι άμαρτία, καταργώντας στην ουσία την Εκκλησία, ενώ στα λόγια διακηρύσσει ότι τη σέβεται. Αυτό που ή Εκκλησία ως αρμόδια μπορεί να πει είναι ότι μεγαλύτερη από την άμαρτία αυτών που έχουν το πρόβλημα είναι ή άμαρτία αυτών που το δημιουργούν νομοθετώντάς το και το πολλαπλασιάζουν. **Κάτι παραπάνω γνωρίζει για το τι είναι άμαρτία ο Απόστολος Παύλος από τον Κυβερνητικό Έκπρόσωπο!**

Δ. Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ ἀναφερθῶ σὲ αὐτὸ πού πρόσφατα δήλωσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Γερώνυμος ὅτι «ὅποιος ἀψηφᾷ τὶς παρακαταθῆκες τῆς Ἐκκλησίας κάνει κακὸ στὴν κοινωνία». Αὐτὸ γιατί ἡ Ἐκκλησία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς θείας χάριτος, ἔχει καὶ τὴν μακροχρόνια ἐμπειρία τῆς ζωῆς, μάλιστα, ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ πῶ, πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς κάθε Κυβέρνησης, πού ἐνῶ εἶναι προσωρινή καυχᾶται ὅτι ἡ ὀπτική της εἶναι ἀναγκαστικὰ εὐρύτερη. Εἶναι ἀπλό. Κάνουν λάθος. Εἶναι ἀναγκαστικὰ ἀσύγκριτα στενότερη, μυωπική. Γιατί, ἐνῶ νομοθετοῦν, ἀγνοοῦν τὸν ἄνθρωπο. Δείχνουν νὰ μὴν τὸν σέβονται.

Ε. Ἀντιθετα, ἡ διαχρονικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας ἦταν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι νὰ ἀναδεικνύει καὶ νὰ προστατεύει τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία βασίζεται στὴν ἠθική καὶ αὐτὴ στοὺς φυσικοὺς ὅρους. **Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Πανεπιστήμιο ἀνθρωπολογίας.** Ἕνα ξεφύλλισμα τοῦ Εὐαγγελίου, μιὰ ματιὰ στὴ Φιλοκαλία, λίγες σελίδες ἀπὸ τὰ συναξάρια, ἀρκοῦν νὰ τὸ ἀντιληφθεῖ κανεὶς. Ἡ πολιτεία ἔχει εὐθύνη κυρίως νὰ προστατεύσει τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου. **Ὅταν καταρρέει ἡ ἀξία καταργεῖται καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια.** Καὶ τότε ἀποτυγχάνει ἡ Κυβερνητικὴ πολιτικὴ καὶ τὴν πληρώνει ἡ κοινωνία.

ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Α. Σὲ τελικὴ ἀνάλυση τὸ θέμα εἶναι ψυχοκοινωνικὸ καὶ τὸ ὅλο πρόβλημα ξεκινάει ἀπὸ τὸ ὅτι ἀποξενώνεται ἡ σεξουαλικὴ ἀπό τὴν βιολογικὴ ταυτότητα καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ταυτίζεται ἡ ἀγάπη μὲ τὴν σεξουαλικὴ ἔλξη. Ἡ ἐπικρατοῦσα τάση εἶναι νὰ ὑποταχθεῖ ἀκόμη καὶ ἡ φυσιολογία στὴν «πολιτικὴ ὀρθότητα», τὸ τί εἶναι ἕνας ἄνθρωπος στὸ πῶς θὰ ἤθελε νὰ εἶναι ἢ στὸ πῶς θέλουμε νὰ τὸν καταστήσουμε. Τὴν ἀρχὴ τῆς **συμπληρωματικότητας** τὴν ἀντικατέστησε τὸ δόγμα τῆς **συμπεριληπτικότητας** καὶ τὴν ἀξία τῆς **ἐλευθερίας** ὁ νόμος τοῦ **δικαιωτισμοῦ**.

Β. Ἀντὶ ἡ σύγχρονη κοινωνικὴ ἀντίληψη νὰ προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήσει τὰ πάντα καὶ ἔνοχα νὰ ὑποστηρίξει τὸ φαινόμενο αὐτῆς τῆς ψυχοσωματικῆς δυσαρμονίας ἢ νομικὰ νὰ δώσει διέξοδο σὲ κάθε ἀφύσικη, ἀλόγιστη καὶ νοσηρὴ ἐπιθυμία ἢ καὶ νὰ ἀναπτύξει

ἀντίστοιχες τεχνολογίες, θὰ ἔπρεπε φιλόφρονες νὰ τὸ ἀναγνωρίσει ὡς πρόβλημα καὶ νὰ ἀγωνιστεῖ μὲ ὅλα τὰ μέσα ποὺ διαθέτει, πνευματικά, ψυχολογικά, νὰ τὸ θεραπεύσει, ὥστε ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ μποροῦν νὰ βοηθηθοῦν. Ὄταν ἡ ψυχὴ δὲν ἑναρμονίζεται μὲ τὸ σῶμα, τότε ἡ ψυχιατρικὴ ἀντὶ, ἀποκλείοντας τὴν παρέκκλιση ἀπὸ τὴ φυσικὴ ὁδὸ ὡς ψυχικὴ διαταραχὴ, νὰ καταθέσει τὰ ὄπλα, θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ ἀξιοποιήσει. Καὶ ἀντὶ νὰ ποινικοποιηθοῦν οἱ «θεραπείες μεταστροφῆς», θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναπτυχθοῦν **θεραπείες ἐπιστροφῆς** σὲ αὐτὸ ποὺ ὁ κάθε ἄνθρωπος στὴ φύση του εἶναι, ἀλλὰ δυστυχῶς κάποιοι δυσκολεύονται νὰ βιώσουν.

Γ. Ἀπὸ τότε ποὺ ἡ ψυχιατρικὴ διέγραψε τὴν ὁμοφυλοφιλία ἀπὸ τὴ λίστα τῶν ψυχικῶν διαταραχῶν, παραιτήθηκε ἀπὸ τὴ σχετικὴ ἔρευνα καὶ ἔμειναν τὰ δύστυχα αὐτὰ ἄτομα ἀβοήθητα μὲ μοναδικὴ συντροφιά τὴν ἐλπίδα σὲ μιὰ βολικὴ νομοθεσία καὶ τὴ διεκδίκηση δικαιωμάτων μὲ παρελάσεις αὐτοεξευτελισμοῦ καὶ ντροπῆς.

Τὸ μεγαλύτερο λάθος μας ὡς Ἐκκλησίας θὰ ἦταν νὰ δεχθοῦμε ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλικὴ πράξη, ἐκτὸς ἀπὸ ψυχικὴ διαταραχὴ, δὲν εἶναι καὶ ἁμαρτία. Τὰ πρόσωπα αὐτά, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τῆς ψυχιατρικῆς θεραπείας, θὰ εἶχαν χάσει ὀριστικὰ καὶ τὴ σωτήρια διάθεση μετανοίας καὶ τὴν ἀναζήτησιν τῆς παρηγορίας τοῦ θείου ἐλέους γιὰ τὶς δικές τους ἐκτροπές. Ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι μιὰ ἀσθένεια ποὺ τὴν γέννησε ἡ διάχυτὴ κοινωνικὴ ἁμαρτία καὶ μπορεῖ ἀσφαλῶς νὰ τὴ θεραπεύσει ἡ Ἐκκλησία. Μαζὶ μὲ ὅλες τὶς μεγάλες δικές μας ἁμαρτίες μπορεῖ νὰ ἀγκαλιάσει θεραπευτικὰ καὶ αὐτήν.

Δ. Τελικά, ἡ ἐξίσωση τοῦ γάμου μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου μὲ τὸν ἱερὸ θεσμό τοῦ γάμου, ὅπως τὸν γνωρίζει ἡ ἀνθρώπινη φύση καὶ τὸν ἀναγνωρίζει ἡ Ἐκκλησία, θὰ μονιμοποιήσει τὴν παρὰ φύσιν ἐκτροπὴ, θὰ συμβάλει στὴν μετάδοση καὶ τὸν πολλαπλασιασμό της μὲ καταστροφικὲς συνέπειες γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ καὶ τὴν κοινωνία. Καὶ τὴν αἰτία της δὲν θὰ πρέπει νὰ τὴν ψάξουμε σὲ νευροφυσιολογικὰ αἷτια.

Ἡ κρίση εἶναι πνευματικὴ. Καὶ δυστυχῶς πολὺ βαθειά.

Ἡ εὐθύνη μας ὡς Ἐκκλησίας νὰ καταδείξουμε τὸ πρόβλημα καὶ νὰ ἀντιδράσουμε εἶναι μεγάλη. Ἡ ἀντίδρασή μας πρέπει νὰ εἶναι δυναμική. Ἀπλᾶ πρέπει νὰ εἴμαστε καὶ προσεκτικοί. Ὁ λόγος μας πρέπει νὰ συνδυάζει τὴν **προφητικὴ δύναμη** τῆς αἰώνιας καὶ σώζουσας ἀλήθειας μὲ τὴ διακριτικὴ κατανόηση τῆς πραγματικότητας καὶ τῶν ἀδυναμιῶν τῆς ἀνθρώπινης φύσεως.